289 281

௳
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நமః

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி 4	காளயுக்தி௵ மாசி௴ ௧௨ 1919௵ பிப்ரவரி௴ 12௳	பகுதி 8

கடவுள் வணக்கம்

மரவுரி யுடுத்துமலை வனநெற் கொறித்துமுதிர்
வனசருகு வாயில்வந்தால்
வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்
வருந்தியும் மூலவனலைச்
சிரமள வெழுப்பியு நீரினிடை மூழ்கியுந்
தேககம தல்லவென்று
சிற்சுக வபேக்ஷையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்
செலுத்தினா ரியாம்பாவியேம்
விரவுமறு சுவையினொடு வேண்டுவ புசித்தரையில்
வேண்டுவ வெலாமுடுத்து
மேடைமா ளிகையாதி வீட்டினிடை வைகியே
வேறொரு வருத்தமின்றி
இரவுபக லேழையர்கள் சையோக மாயினோ
மெப்படி பிழைப்பதுரையாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
எங்குநிறை கின்றபொருளே.

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நாயுன்றிருவடிக்கே
கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர் குழாத்துடனே
கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்றாடிக் கசிந்துருகி
உய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றோபுலி யூரத்தனே.

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகின்ற
சத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவாம்
நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நிர்மலனை
எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே.

ஆனந்தபோதினி

காளயுக்தி௵ மாசி௴ கஉ

நமது விஷயம்

ஸ்ரீமத் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபியும் கருணையங் கடலுமாகிய முழுமுதற்கடவுளின் கிருபா நோக்கத்தால் இம்மாத சஞ்சிகை நமது போதினிக்குச் சொந்தமாகத்தாபிக்கப்பட்ட, "ஆனந்த போதினி," அச்சுக்கூடத்தில் அச்சியற்றப்பட்டு வெளி வருகிறதென்பதை யறிய நமது சந்தாதாரர்களும், விஷய் தானம்புரிவோருமாகிய அன்பார்ந்த நண்பர்கள் மிக்க களிப் பெய்துவார்களென்பதில் ஐயமின்றாம்.

நண்பர்களே! நமது சஞ்சிகை, ஆரம்பமான இராக்ஷஸவருடம் ஆடி௴ முதல் கடந்த மாதம்வரையில் சென்னையின் கண்ணுள்ள ம-ா-ா-ஸ்ரீ P. R. இராமய்யர் அண்ட் கம்பெனியாருடைய பிரக்யாதிபெற்ற அச்சுக்கூடத்திலேயே அச்சியற்றப்பட்டு வந்தது என்ற விஷயம் யாவரும் அறிந்ததே. ஒருசஞ்சிகை புதிதாய் வெளிவரத் தொடங்கினால் கொஞ்சகாலம் கழிந்தபிறகே அதன் உருவமும் அச்சு அமைப்பு முதலியனவும் காண்போர்க்குத் திருப்திகரமான நிலைமையை யடைவதுண்டு. ஆனால் நமது சஞ்சிகையோ ஆரம்ப முதலே யாவர்களுக்கும் சந்தோஷத்தையும், தன்னிடத்து அன்பையும் உண்டாக்கத்தக்க உருவத்தோடும், அச்சு அமைப்பு முதலியவற்றோடுமே வெளிவரத் தொடங்கியது. இதுமட்டுமன்று. நடந்த கொடிய யுத்தத்தால் நேர்ந்த சொல்லொணா இடைஞ்சல்களினால், சொந்த அச்சுக் கூடமுடையோர்கள்கூடத் தங்கள் சஞ்சிகைகளை மாதாமாதம் வெளியிடாது சிலசமயங்களில் இரண்டு மூன்றுமாதங்கள் சேர்த்து வெளியிடநேர்ந்தது. இச்சமயங்களிலும் மேற்கண்ட கம்பெனியார், தங்களுக்கு அபரிமிதமான வேலைகள் இருந்தபோதிலும், நமது போதினி ஒருமாதம்கூடத் தவிராமல் அந்தந்த மாதத்தில் வெளிவரும்படி அன்புபாராட்டி வந்தார்கள். கடவுள் கிருபையால் நமது சஞ்சிகை இவ்வளவேனும் விர்த்தியடைந்ததற்கு அவர்கள் செய்த பேருபகாரம் ஒரு காரணமாகும்.

இத்தகைய உபகாரிகள் இன்னும் அதிக கீர்த்திபெற்று நீடூழி நிலைத்தோங்க வேண்டுமாய் எல்லாம் வல்ல கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற் பண்ணவனை மனதாரப்பிரார்த்திப்பதோடு, அவர்கள் செய்த பேருதவியை நாம் என்றும் மறவாது நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இம்மாதச் சஞ்சிகை பெரியோர்கள் குறித்த சுபதினத்தில் "ஆனந்தபோதினி" அச்சுக்கூடம், புதிதாய்த் திறக்கப்பட்ட பிறகே அச்சிடத்தொடங்குவதால் ஒருகால் இது வெளிவரச் சற்று ஆலசியம் நேரினும், இனி மாதாரம்பத்திலேயே வந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையாலும் சந்தோஷத்தாலும் சந்தா நேயர்கள் இந்த ஆலசியத்தைக் கவனிக்கமாட்டார்களென்று நம்புகிறோம்.

கடவுள்தயவால் இப்போதுள்ள காகிதபஞ்சமும் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒழிந்துபோமாதலால் சஞ்சிகை எல்லா விஷயங்களிலும் இன்னும் அதிக திருப்தியை யளிக்கும்வண்ணம் நம்மால் கூடிய எல்லா முயற்சிகளும் எடுத்துக்கொள்ளப்படும். ஆயினும் சந்தா நேயர்களின் அன்பும் ஆதரவும் இன்றி யமையாதனவென்பது யாவருமுணர்ந்ததே. அதோடு சந்தா நேயர்களும், விஷயதானம் புரியும் நண்பர்களும் தாங்கள் நமது போதினியின் அபிவிர்த்திக்காக இதுகாறும் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தையைவிட இனியெடுத்துக்கொள்ளும் சிரத்தையும், காட்டும் அன்புமாகிய பேருபகாரமே நல்ல பயனளித்து அவர்களுக்குப் புகழையும் புண்ணியத்தையும் உண்டாக்குமென்பதை மறவாதிருக்கவேண்டுமாய் இன்னொரு முறை கோரிக்கொள்ளுகிறோம்.

பத்திராதிபர்.

வர்த்தகரின் கல்வி

கல்வி என்பது ஆறறிவுடைய மக்களாய்ப் பிறந்தவர், ஆணாயினும், பெண்ணாயினும், எச்சாதியாராயினும், எம்மதத்தவராயினும், எத்தொழிலைச் செய்பவராயினும், வித்தியாசமின்றி யாவருக்கும் அவசியமான ஒரு அருஞ்செல்வமென்பது அறிவாளிகளனைவரும் அறிந்த விஷயமேயாகும். கல்வியொன்றே சுலபமாய் மறுமைப் பயனை யளிக்கவல்லது. செல்வம், கல்வியின் உதவியிருந்தால்தான் மறுமைப்பயனையடைய வழி காட்டும்.

கல்வி அறிவைப்பிரகாசிக்கச்செய்கிறது. அதைக்கொண்டு அறிவாளிகள் புதிதாய்க்கண்டறியும் விஷயங்களைத்தம் அவரவர் உள்ளத்திலிருந்தே அறியப்படுவதன்றி புத்தகங்களிலிருந்தல்ல. ஆன்றோர்கள் புதிதாய்க்கண்டறிந்து நூன்முகமாய் வெளியிட்டனவும் வெளிப்படுவனவுமான விஷயங்களும், கல்விமான்கள் சாஸ்திர

ஆராய்ச்சிசெய்து புத்திநுட்பத்தால் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கும் அற்புதமான விஷயங்களும் இவ்வாறு அறியப்பட்டவைகளே.

கல்வி ஜீவனத்திற்குமட்டும் உபயோகமாவதென்றெண்ணிக் கற்போர்கள் கல்வியாலாய பயனை யொருபோதுமடையமாட்டார்கள். நமது நாட்டில் பெரும்பாலார் படிக்கவும் எழுதவும் தெரிந்துகொண்டால் அதோடுகல்வி முடிந்ததென்று நினைக்கிறார்கள்.

உலகில் அற்பகல்வியைக்கொண்டும் கல்வியில்லாமலேயும் பொருள் சம்பாதிக்கக் கூடிய வழிகள் அனேகம் இருக்கின்றன. வர்த்தகம் செய்வோர், தரகுத்தொழில் செய்வோர், பலவகைப் பட்ட கைத்தொழில்கள் செய்வோர், கூலிவேலை செய்வோர், விவசாயம் புரிவோர் இவர்களெல்லாம் அவ்வழியைச் சேர்ந்தவர்களே.

மேல்நாட்டிலும் ஜப்பான் முதலிய தேசங்களிலும் இத்தகையோர்களும் ஏறக்குறைய கல்விகற்றிருப்பதால் அத்தொழில்களில் அவர்கள் மிக்கதேர்ச்சியடைந்து கீர்த்திபெறுவதோடு அதிக பொருளும் சம்பாதிக்கிறார்கள். அதனால் எல்லாவிஷயங்களிலும் மேன்மையுறுகிறார்கள். அந்தோ! நமது நாட்டிலோ அத்தகையோரனைவரும் கல்வியே தங்களுக்கு அவசியமில்லை ; யென்றும் தொழிலால் பொருள்சம்பாதிப்பதொன்றே உலகில் தாங்கள்செய்ய வேண்டிய வேலையென்றும் கருதுகிறார்கள். கல்வியின் பெருமையும் பயனும் இன்னவையென்றே அவர்கள் அறிவதில்லை. தங்கள் தொழிலையே கல்வியறிவோடு செய்தால் தாம் மிக்ககீர்த்தியும் அதிக பொருளும் சம்பாதிக்கலாமேயென்ற உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்தவர்கள் அல்லர்.

நமது நாட்டில் அதிலும் தென்னாட்டில் கொஞ்சம் கல்விகற்றுவிட்டால் அவர்கள் இன்னொருவரிடத்தில் சேவகம் செய்வதையே கௌரவமாய் நினைக்கிறார்களேயன்றி மேற்கண்ட சுயாதீனமான தொழில்களைக் கௌரவமாய் நினைப்பதில்லை ; அவற்றை அகௌரவத் தொழில்களாய்க் கருதுகிறார்கள். "அதமம் சேவகாவிர்த்தி," யென்பதை யவர்கள் உணர்ந்து நடப்பதில்லை.

அந்தோ! அநுபவத்தில் இவ்வாறு நடந்துகொண்டு, "நமது நாடு மற்றநாடுகளைப்போல் க்ஷேமமடையவேண்டும், மேலோங்க வேண்டும்," என்று வாய்ப்பறைமட்டும் அடித்துக்கொண்டிருந்தால் எப்போது க்ஷேமமடைவது? ஒருபோதுமில்லை.

கைத்தொழில் செய்வோரிலும் வர்த்தகர்களே நமது நாட்டில் அதிக பொருள் சம்பாதிப்பவர்கள். கைத்தொழில்செய்வோர்களுக்கு அதைக்கொண்டு தாங்களே வர்த்தகம் செய்யத்தெரியாது. ஆகையால் செய்தகூலி கிடைத்தால் போதுமென்றுசெய்த

சாமான் முதலியவற்றை அவர்கள் வர்த்தகரிடமே கொடுத்துவிட்டுக் கூலியைப் பெறவேண்டும். ஏன் இப்படி நேர்கிறதெனில் அடியோடு கல்வியில்லாக் குறையினுலேயே.

கல்விகற்கவும் பொருள்வேண்டும். அதிகவருமானம் சம்பாதிக்கும் வர்த்தகர்களே கல்வியைச் சட்டைசெய்யாதிருந்தால், கீழ்ப்பட்ட மற்றைய தொழிலாளிகள் எங்ஙனம் தங்கள் மக்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பார்கள். தங்கள் கையிலிருக்கும் தொழிலைக் கற்றுக்கொடுத்து அதோடு விட்டுவிடுகிருர்கள். கடைசியில் எங்காவது ஊரிலிருந்து ஒருகடிதம் வந்தால்கூட அதைவாசிக்கத் தெரியாமல் தந்தையை மகனும், மகன் தந்தையையும் நோக்கி விழித்துக்கொண்டே வீதியில்போய் நின்று யாராவது படித்தவர்கள் போகிருர்களாவென்று வழிபார்க்கிருர்கள்.

ஆகையால் இப்போது நமது நாட்டில் பொருளுடைய வர்த்தகர்கள்கூட கல்விகற்காம லிருப்பது மிக்க வெட்கக்கேடான அவமான விஷயமா யிருக்கிறது. 'இத்தனைக்கும் கல்வியறிவோடு வர்த்தகம் செய்தால் பிரக்கியாதி யடைந்து இன்னும் அதிகபொருள் சம்பாதிக்கலா,' மென்பதும், 'இப்போது நமக்கு எவ்வளவு செல்வமிருந்தும் கல்வியில்லாததால் கொஞ்சம் படித்துவிட்டு இன்னொருவருக்குக் கீழ்ப்பட்டு சொற்பசம்பளம் பெற்று ஜீவிக்கும் ஒரு உத்தியோகஸ்தருக்கு நாம் பயந்து பணிந்து நடக்கிறோம்; அத்தகையோர் நம்மை யலட்சியமாய் நடத்துகிருர்கள்; நாம் கல்விகற்றிருந்தால் அவர்கள் நமக்குத்தக்க மரியாதை காட்டுவதோடு நாம் அவர்களுக்குப் பணிந்து நடக்கவேண்டிய அவசியமிராது,' என்பதும் இவர்களுக்கு ஏறக்குறையத் தெரிந்தேயிருக்கின்றன.

இஃதன்றி கல்வியில்லாததால், இவர்கள் சரியாய்க் கணக்கு வைக்கவும் வர்த்தகத்தை யொழுங்காய் நடத்தவும் வகையின்றிக் குமாஸ்தாக்களை வைத்தாலும் அவர்கள் அவசிய மான கணக்கு முதலியவை வைத்து ஒழுங்காக யாவும் நடைபெறச் செய்கிருர்களாவென்று கண்ணேக்கம் வைக்கவும் முடியாமல், வரவு இவ்வளவு செலவு இவ்வளவு இலாபம் இவ்வளவு நஷ்டம் இவ்வளவு என்று அறியவும் வழியின்றி, பலவித அனவசியமான நஷ்டங்களுக்கும் வீண்செலவுகளுக்கும் ஆளாகிருர்கள். சரியாய்க் கணக்கு வைக்காததால் உத்தேசமாய் விதிக்கப்படும் வருமானவரி எவ்வளவு அதிகமாயினுங்கூட வயிறெரிந்து கொண்டேயாயினும் பேசாமல் கட்டிவிட நேர்கிறது.

அந்தோ! இத்தனையும் அனுபவமாய் அறிந்தும் இன்னும் நம் நாட்டுவர்த்தகர்கள் கல்விகற்று முன்னுக்குவர முயலாதிருப்பது

மிக்க அறியாமையாகும். நாம் இவ்வாறு கூறுவது சிலருக்கு ஒருகால் வருத்தத்தை யுண்டாக்கக்கூடும். ஆனால் சற்று சிந்தித்தால், நாம் கூறும் யாவும் உண்மையே யென்றும், தங்கள் நன்மையையும் நம் தாய் நாட்டின் க்ஷேமத்தையும் கோரியே அவை கூறப்பட்டன வென்றும் எளிதில் உணரலாகும். இதனால் மானக் கேடாகவு மிருக்கிற தென்பதற்கு ஒரு பிரத்தியட்ச அனுபவமான திருஷ்டாந்தமட்டும் கூறி இதைமுடித்து விடுகிறோம்.

சிலதினங்கட்குமுன் ஒரு பெரியவர்த்தகர் தம்மைச்சந்தாதாரராகச்சேர்த்துக்கொண்டு ஒருவருஷத்திற்குச் சஞ்சிகையனுப்பும்படி எழுதினார். நாம் நமது சஞ்சிகையில் வெளியிட்டுவரும் நிலையான விளம்பரத்தில் அறிவித்திருப்பதுபோல இவ்வருட ஆடிமாதமுதல் நிகழும் மார்கழிமாதம்வரை வெளியான ஆறுசஞ்சிகைகளையும் அனுப்பினோம். அதற்கு அவர்கீழ்க்கண்டபடி பதில்வரைந்தார்:—“நாம் சஞ்சிகை யனுப்பச்சொன்னால் மாதமொன்று யனுப்பாமல் மொத்தமாய் ஆறுசேர்த்து கத்தையாய் ஏன் அனுப்பினீர்கள். நான் இல்லாதசமயம் குமாஸ்தா அந்த வி. பி. யை வாங்கிவிட்டான். முன்போல் எங்களிடம் பலசரக்குகளும் அதிகமாய்ச் செலவாவதாயிருந்தால் சாமான்கள் பொட்டலங்கட்டவாவது உதவும் என்று கருதலாம். மறுபடி யுங்களுக்கே திருப்பி யனுப்பிவிடவே யிருந்தேன். ஆனால் மரியாதை யல்லவென்று பார்க்கிறேன். * * ”

அந்தோ நண்பர்களே! இது எத்தகைய துக்ககரமான விஷயம் பாருங்கள். கல்வியின் அருமையை யுணர்ந்திருந்தால் இவர் இப்படியும் எழுதுவாரோ. நமது சஞ்சிகைகள் பொட்டணங்கள் கட்டவும் இச்சமயம் உதவாது என்று இவர் கூறியது நமது மனதில் சுடர்வேல் பாய்ந்ததுபோ லிருந்தது.

ஓ! நமது நாட்டு வர்த்தக நண்பர்களே! உங்களில் கல்வியறிவுடையோரும் கல்வியருமை யறிந்தோரும், ‘இனியாவது இது விஷயத்தில் கடும்பிரயத்தனம் செய்து எல்லாவர்த்தகர்களும் தங்கள் மக்களுக்கு முன்னே நல்ல கல்விப்பயிற்சியை யளித்துப் பின்பு வர்த்தகத்திற்கு வேண்டிய கல்வியையும் அளித்துப் பிறகு வர்த்தகத்தில் பயில விடுவதற்குத் தக்க ஏற்பாட்டைச் செய்தால்தான் நமது தாய் நாடு க்ஷேமமடையும்,’ என்ற உண்மையை யுணர்ந்தொழுகும் வண்ணம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இப்போது நம் நாட்டு வர்த்தகச் சிமான்கள், தம்மக்களுக்குக் கொஞ்சம் எழுதப்படிக்கவும் சொற்பக் கணக்கும் மட்டும் தெரிந்தால் போதுமென்று அவர்களைக் கடையில் விட்டுவிடுகிறார்கள். இனியேனும் அவ்வாறு செய்யாமல் மேல்கண்டபடி போதுமான கல்விகற்பித்த பிறகே வர்த்தகத்தில் விடவேண்டுமென்பதே நமது

கோரிக்கை. எந்தவிஷயமும் அதற்குத்தகுந்த முயற்சியெடுத்துக் கொண்டாலன்றி ஒருபோதும் நிறைவேறுது. ஆகையால் இதில் கவனத்தைச்செலுத்தி நம் தாய்நாடு மேலோங்கும் வண்ணம் சிரத்தை யெடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேம். கருணை நிதியாகிய ஆண்டவன் அருள் புரிவாணுக.

ஓம் தத் ஸத்.

நித்தியவிதி--போஜனம்

(252-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"யோபந்த நவதக்லேசாந் ப்ராணிநாந் நசிகீர்ஷதி
ஸஸர்வஸ்ய ஹிதப்ரேப்ஸு: ஸுகமத்யந்த முச்நதே"

எவன் ஜந்துக்களைக் கட்டாமலும், கொல்லாமலும், வருத்தப்படுத்தாமலு மிருக்கிறனே அவன் சகலத்துக்கும் மித்திரனுய் எல்லாச் சுபங்களையு மனுபவிக்கிறுன்.

"நபக்ஷயதியோமாம் ஸம்விதிம் ஹித்வாபிசாசவத்
ஸலோகேப்ரியதாம்யாதிவ்யாபிச்ச நபீட்யதே"

பிசாசைப்போல எவன் விதியில்லாமல் மாமிசத்தைப் புசியாமலிருக்கிறனே அவன் உலகத்தில் எல்லாருக்கும் பிரியனுயும் நோயற்றவனுயும் ஜீவிப்பான்.

"அநுமந்தா விசஸிதா நிஹந்தாக்ரய விக்ரயீ
ஸம்ஸ்கர்த்தா சோபஹர்த்தாச பாதகச்சேதிகாதக:!"

பிராணியைக் கொல்ல உத்தரவு செய்கிறவன், அதைச் செய்கிறவன், மாமிசத்தை யறுத்தெடுக்கிறவன், அதை விற்கிறவன், அதை வாங்குகிறவன், அதைச் சமைக்கிறவன், பரிமாறுகிறவன், புசிக்கிறவன் இவர்களெல்லாரும் காதகர்கள் எனப்படுவார்கள்.

"ஸ்வமாம்ஸம் பரமாம்ஸேநயோவர்த்த யிதுமிச்சதி [தத்"
அநப்யர்ச்ய பித்ருந்தேவாம் ஸ்ததோந்யோ நாஸ்த்யபுண்யக்ரு

எவன் யாகம், சிரார்த்தம் இவைகளிலன்றி மற்றொரு மாமிசத்தினுல் தன் சரீரத்தைப் பருக்கச் செய்கிறனே அவனைவிட மஹாபாபி உலகத்தில் வேறொருவரும் கிடையாது.

"வர்ஷேவர்ஷே சமேதேநயோயஜே தசதம்ஸமா:
மாம்ஸாநிச நகாதேத்யஸ்தயோ: புண்யபலம்ஸமம்"

நூறுவருடம் விடாமல் அசுவமேதயாகம் செய்கிறவனுக்கும், சாகிறவரையில் மாமிசம் புசியாமலிருக்கிறவனுக்கும் புண்ணியபலம் ஸமானமாயிருக்கும்.

"பலமூலா சனைர்மேத்யைர் முன்யந்தாநாஞ்ச போஜனை:
நதத்பலமவாப்நோதி யந்மாம்ஸ பரிவர்ஜநாத்"

மாமிசத்தை விலக்கி யிருக்கிறவன் அடைகிற புண்ணியத்தை, வனத்திலிருந்து கந்தமூல பலங்களைப் புசிக்கிற முனிவரும் அடையமாட்டார்கள்.

"நமாம்ஸபட்சணே தோஷோ நமத்யே நமைதுனே
ப்ரவ்ருத்தி ரேஷாபூதாநாம் நிவ்ருத்திஸ்துமஹாபலா"

விதி விலக்கில்லாமல் மாமிசத்தைப் புசிப்பதும், மதுவை உண்பதும், ஸ்திரீசங்கமம் (பரஸ்திரீ கமனம்) செய்வதும், தோஷமாகாதென்று பிரவிருத்தி சாஸ்திரம் (சிற்றின்பத்தையே பெரிதெனக் கூறும் லௌகிக சாஸ்திரம்) கூறுகின்றது. நிவிர்த்தி (மோட்ச மார்க்கத்தைக் கூறும்) சாஸ்திரம் மாமிசபோஜனம் கூடாதென்று மறுக்கின்றது. நிவிர்த்தி சாஸ்திரம் கூறுவதே மஹா பலனை யளிப்பதாம்.

இவ்வாறு சகல ஸ்மிருதிகளுக்கும் மூலமாயுள்ள மநு ஸ்மிருதி கூறுகின்றது. இதனைக் கூர்ந்துணரும் பேரறிஞர், ஸ்மிருதிகள் மாமிச போஜனத்தை விதித்திருக்கின்றதென்று பூர்வ பட்சிகள் கூறும் வசனம் எம்மட்டில் பயன்படுமென்பதைக் கண்டறியாமற் போகார்கள். அன்றியும் புழு பூச்சிகளையும், காக்கை முதலிய பட்சிகளையும், மான் ஆடு முதலிய மிருகங்களையும் கொன்றவனுக்கு அந்தப் பிராணிகளுக்குத் தக்கவாறு பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பராசரஸ்மிருதி பிராயச்சித்த காண்டம் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் மலினீகரண சங்கலீகரண பிராயச்சித்தங்களில் விரிவாய்க் காணலாம். ஆதலால் ஆஸ்திகர்கள் எவ்வகையிலும் ஜீவ இம்சை செய்யப்படாதென்பதே சாஸ்திரங்களின் கருத்து. இதுவே மோட்சாபேட்சை யுள்ளவர்களால் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது. மற்றது (பிரவிர்த்தி சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டது) நாஸ்திகர்போன்றவர்களுக்கே தக்கது. புராணங்களிலும் இது விவரிக்கப்பட்டது. புராணங்கள் அநேகமாதலால் அவற்றை யெடுத்தெழுதுவது அசாத்தியமாம். வேத புராணங்களின் சாராம்சமாகிய ஸ்ரீ மஹா பாரதத்தில் மாமிசபோஜனங்களுக்காகச் சொல்லப்பட்டவைகளில் சிலவற்றை யெடுத்துக் காட்டுவாம்.

பிருகஸ்பதியை நோக்கி யுதிஷ்டிரர், 'சிறந்த தருமம் எது?' என்று கேட்டார். பிருகஸ்பதி, "வித்வான்! கொல்லாமையாகிய தருமத்தையே செய்யவேண்டும். தன்னை இம்சிக்காமலிருக்கிற ஜந்துக்களைக் கொன்று புசித்து சுகமடைய விரும்புகிறவன் மறுமையில் சுகத்தை அடையமாட்டான். தனக்கு எது விரோதமாய்த் தோன்றுகிறதோ அதைப் பிறருக்குச் செய்யலாகாது. தன் சுகத்தை யுத்தேசித்துப் பிற ஜந்துக்களை இம்சிக்காமலிருப்பதை விட மேலான தர்மம் ஒன்றும் இடையாது. இதுதான் சுருக்கமான தர்மம்" என்று கூறி மறைந்துபோனார்.

பீஷ்மர், "குழந்தாய்! யுதிஷ்டிரா! அஹிம்ஸையே சிறந்த தர்மம். அஹிம்ஸை நாலுவகை. அவையாவன: கொல்ல நினையாமை, சொல்லாமை, கொல்லாமை, கொன்றதைத் தின்னாமை என்பனவாம். பிற ஜந்துவின் மாமிசம் தன் புத்திரனுடைய மாமிசம் போன்றதே யென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தும், ஆசையினால் புத்திகெட்டு மாமிசம் புசிக்கிறவன் நராதமனாவான். ஜீவனைக் கொன்று தின்பவன் தன் சுவாதீனமில்லாமலே பாப ஜன்மங்களையே எடுப்பான். பிறருடைய தன தானியங்களை அபகரிப்பவரும் மாமிசத்தை மெச்சுகிறவர்களும் சொர்க்கத்தினின்று தள்ளிவிடப்படுவார்கள். மாமிசத்தைப் புகழ்ந்து பேசுவதும் ஜீவ இம்சைக்குச் சமானமாகும். இந்தச் சரீரம் கடைசியில் நிருக்கப்படக் கூடியது. இயற்கையில் மலமும் புழுக்களும் நிறைந்திருப்பது. அநித்திய

மானது. இப்படிப்பட்ட சரீரத்தைப் பிற ஜந்துவின் மாமிசத்தினுல் போஷிப்பது தகாது. சிஷ்டர்களாகிய பலர் தமது சரீரத்தைத்தத்தம் செய்து பிற ஜந்துக்களைக் காப்பாற்றி யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் கொல்லாமையே சிறந்த தருமம்.”

யுதிஷ்டிரர்.—“பிதாமகரே! மாமிசத்தினுல் சிராத்தம் செய்யலாமென்று முன் சொன்னீரே! கொல்லாமல் மாமிசம் எப்படிக் கிடைக்கும்? இது முரணுகிறதே; இந்தச் சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்யவேண்டும்; இந்தச் சிறந்த தர்மத்தை நான் அனுசரிக்க விரும்புகிறேன்,” என்றார்.

பீஷ்மர்:—அழகையும், தீர்க்காயுளையும், புத்தியையும், தைரியத்தையும், பலத்தையும், ஞாபக சக்தியையும் அடைய விரும்புகிற மனிதன் மாமிச பட்சணத்தை விட்டுவிட வேண்டும். மாதந்தோறும் அசுவமேத யாகம் செய்வதும் மாமிச பட்சணத்தை விடுவதும் சரியாகும். மாமிசந் தின்னாமலும், ஒன்றையும் கொல்லாமலும், கொல்விக்காமலு மிருப்பவன் சகல பிராணிகளுக்கும் அன்பனாகிறான்; எல்லாப் பிராணிகளாலும் வெல்லப்படாதவனாகிறான்; சாதுக்களால் கௌரவிக்கப் படுகிறான். மது மாமிசத்தை விட்டவன் சகல தர்மங்களையும், யாகங்களையும், தவங்களையும் செய்தவனாகிறான். ஒரு காரணம்பற்றிப் புசிக்க நேர்ந்தாலும் பிறகு கடுமையான தவம் புரியவேண்டும். சகல பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பதாகிய இந்தத் தர்மத்தை அனுசரிப்பது எல்லாவற்றிலும் மேலானது. தன் உயிர் தனக்குப் பிரியமா யிருக்கிறதுபோலவே எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கும். புத்தியும் பரிசுத்த மனசு முள்ளவர்கள் தம்மைப்போலவே மற்ற ஜீவன்கள் எல்லாவற்றையும் கருதவேண்டும். எறியப்பட்ட கழியினுல் புல் அசையும்போதும் அதனால் பாபம் உண்டாகிறது என்றால், மற்ற பிராணிகளுக்குச் சொல்லவேண்டுமா? ஒரு தீங்கும் செய்யாத பிராணிகளுக்கு வியாதி யில்லாமலிருக்கும்போதே மாமிசம் தின்பவர்களால் மரணபயம் நேரிடுகிறதை நினைக்கும்போது சாதுக்களுக்குத் துக்கம் அதிகமாக உண்டாகும். மாமிசம் விடுவது தர்மத்திற்குக் காரணம்; கொல்லாமையே சிறந்த தர்மம்; கொல்லாமையே சிறந்ததவம்; கொல்லாமையே சிறந்த சத்தியம். பிராணிகளைக் கொல்வதனாலேயே மாமிசம் உண்டாகிறது; வேறு வகையாலுண்டாவதில்லை. தின்பவனில்லாவிடில் கொல்பவனில்லை; கொல்கிறவன் சாப்பிடுகிறவனுக்காகவே அதைக் கொல்கிறான்; சாப்பிடுகிறவன் காரணமாகவே மிருக பட்சிகள் இம்சிக்கப் படுகின்றன. மாமிசபட்சணம் செய்வது நீதியல்லவென்று கருதினால் அப்போது இந்தக் கொலைபாதகமும் ஒழியும். ஜீவ இம்சை செய்கிறவர்கள் குறைந்த ஆயுசுள்ளவர்களாகவே ஜனிப்பார்கள். ஆகையால் தன் சுகத்தைக் கருதுகிறவன் மாமிச போஜனத்தை விடவேண்டும். இப்படிச் செய்வதனால் அது தனம், புகழ், ஆயுசு, சொர்க்கம் இவைகளைக் கொடுக்கும். கொல்கிறவனுக்கும் தின்னுகிறவனுக்கும் பாபம் சமானமாகவே யிருக்கும். விலைக்கு வாங்குகிறவன் தன் தனத்தினால் கொல்கிறவனாகிறான். சாப்பிடுகிறவன் புசிப்பதனால் கொல்கிறான். கொல்கிறவன் கட்டி அடித்துக்கொல்கிறான். கொலை யிப்படி மூவகையாக இருக்கிறது. ஜீவ இம்சை செய்யாதவன் மறுமையில் சகல சுகங்களை

யும் அனுபவிப்பான். ஆதலால் கோதானம், பூதானம், சொர்ணதானம் எல்லாவற்றையும் விடக் கொல்லாமையே சிறந்த தர்மமாம்.

இனி யாகத்திலும் சிராத்தத்திலும் மாமிச பட்சணம் செய்யலாமென்று நூல்களில் கூறப்படுகிறது. அது தனக்கென்று கொல்லப்படாமல் சர்வத்துக்கும் கர்த்தனாகிய ஈசுவரனைக் குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் அது பாபம் ஆவதில்லை. சகல பிராணிகளுக்கும் உடையவனாகிய ஈசுவரனை, அவனுடைய சொத்தைக்கொண்டு ஆராதிப்பது குற்றப்படுவதில்லை. அப்படியின்றி மாமிசம் தின்னவேண்டுமென்கிற விருப்பத்துடன் யாகத்திலும் சிராத்தத்திலும் பிராணிகளைக் கொல்வது பாபமேயாம். அவன் நரகத்தையே அடைவான். மாமிசத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருப்பவனும் இந்தத் தர்மத்தை யறிந்து மாமிசத்தை விட்டுவிடுவானானால் அதுவும் சிறந்த புண்ணியமாகும். ஏனென்றால் அவன் அப்பாவத்தினின்றும் விடுபட்டான். பிராணிகளைக்கொண்டு வருகிறவன், அதையேற்றுக்கொள்கிறவன், கொல்கிறவன், வாங்குகிறவன், விற்கிறவன், சமைக்கிறவன், புசிக்கிறவன் இவர்கள் எல்லாரும் பாவிகளே. பிரவிர்த்தி தர்மம், நிவிர்த்தி தர்மம் என்று இருவகைத் தர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. பிரவிர்த்தி உலகவாழ்க்கைக்குரிய தர்மம்; நிவிர்த்தி தர்மம் மோட்சத்துக் குரியது. பிரவிருத்தி மார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்களுக்கே இப்போது சொல்லிய தர்மம். நிவிர்த்தி மார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்களுக்கு எந்த வகையிலும் ஜீவ இம்சை ஆகாது. முந்திய கற்பங்களில் அன்னத்தையே பசுவாகச்செய்து யாகம்செய்து வந்தார்கள். அகஸ்திய மஹாரிஷி எல்லாத் தேவர்களையும் உத்தேசித்துப் பசுக்களைப் புரோக்ஷணம்செய்து யாகத்தில் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டார். இப்படிச் செய்வதனால் தேவ பிதிர் காரியங்கள் கெட்டுப்போவதில்லை. மது பர்க்கத்திலும் பசுவையேற்பவன் அதைக் கொல்லாமல் விடுகிறதற்குரிய மந்திரங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. ஆதலால் மாமிச போஜனத்தை விட்டுவிடுவதே சிறந்த தர்மம். கொல்லாமையே தர்மத்துக்கு இலக்கணமாகும். இந்தத் தருமத்தைச் செய்கிறவனும் பிறருக்குச் சொல்கிறவனும் துராசார முள்ளவர்களாயிருந்தாலும் நரகத்தை அடையமாட்டார்கள். அவர்கள் சொர்க்கத்தில் வசிப்பார்கள். ஆதலால் தன்னை யிரட்சித்துக்கொள்ள விரும்புகிறவன் நிவிர்த்தி மார்க்கத்தை யனுசரித்து ஜீவ இம்சை செய்வதை விட்டுவிடவேண்டும்.

பூமியைப் பரிபாலிக்கிற அரசன் மனிதர்களையும் பயிர்களையும் அழிக்கிற மிருகபட்சிகளைக் கொல்லவேண்டும். கொல்லாவிட்டால் பிரஜைகளைப் பரிபாலிக்க முடியாது. ஆதலால் வேட்டையாடுகிறது அவனுக்குத் தர்மமாக விதிக்கப்பட்டது. அவ்வேட்டையினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட மாமிசத்தைப் புசிப்பதனால் அவனுக்குத்தோஷம் உண்டாகாது. தன்சுகத்தைக்கருதிக் கொல்வானானால் அது பாவமேயாம். ஏனென்றால் வேட்டையும் யுத்தம்போல்வதே. மிருகங்களை யெதிர்த்துக் கொல்வதனால் பிராணனுக்கே ஆபத்துண்டு.

(இன்னும் வரும்)

எஸ். சிவானந்தசாகரயோகீஸ்வரர்.

மானம்.

1. உலகத்தில் மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமைகள் பலவுள. எனினும் ஒவ்வொருவரும் தம் தம்மா லியன்ற அளவு நற்குண நல்லொழுக்கத்தில் ஒழுகி நடக்கமுயலவேண்டும். அந்நற்குண நற்செய்கைகளில் சிறந்தது மானம். மானம் : நன்மானம், அவமானம் என இரண்டுவகைப்படும். நன்மானமாவது : பிறமனிதருடைய எசல், தூற்றல், இகழ்ந்துபேசல் முதலியவைபோன்ற அவச்சொற்களுக்குப் பயந்து அவரவர்களுடைய நிலைமையில் ஒழுங்காக நிற்றலாம். அங்ஙனமின்றிப் பிறமனிதருடைய அவச்சொற்களை அசட்டைசெய்து பல இழிவான செய்கைகள் செய்தலுக்கு அவமானமென்று பெயர். இதனுடைய சக்திகள் ஆரம்பத்தில் நன்மையாகத் தோன்றினும் முடிவில் தீமையைத் தேடிக்கொடுக்கும். இன்னும் இது மனிதனுடைய மதிப்பை இழக்கச்செய்து அவமதிப்பைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துக் கையின்மேல் பலனாகக் கொடுக்கிறது. நற்குணமுடைய பெரியோர்கள் முகத்தில் விழிக்கவொட்டாமல் தடுத்து அன்னவர்களின் வெறுப்பையும் பகையையும் தேடிக் கொடுக்கிறது. நற்குணத்தை வேரோடு நீக்கித் தீக்குணத்தை விர்த்திசெய்கிறது. இஃது இப்படியே இருக்கட்டும். மானத்தைக் கவனிப்போம்: இஃது அவமானத்திற்கு முற்றிலும் சத்ருவாயிருக்கிறது. சூரியனைக் கண்டால் பனியானது எவ்விதம்சென்று ஒளிந்துகொள்ளுமோ அவ்விதமாகவே மானமுள்ளவர்களிடம் அவமானம் கிட்ட அணுகாமல் அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஓடி ஒளிந்துகொள்ளுகிறது.

மானம் என்றைக்கும் நற்புகழையும் நற்கியாதியையும் சகல சம்பத்தையும், ஒருவனுக்குமட்டுமே யுண்டாக்காமல் அன்னவன் உதித்துவந்த குலத்திற்கும் சேர்த்து உண்டாக்குகின்றது. இது கெட்ட செய்கையினின்று ஒருவனைத் தடுத்து நல்வழிப்படுத்துகின்றது. யாவரும் புகழ்ந்து பேசக்கூடிய கீர்த்தியை இப்பூமியெங்கும் நிலை நிறுத்துவதோடுகூட அந்நற்கீர்த்தியை உதாரணமாகக் கொண்டு பல மனிதரையும் நடக்கச் செய்கிறது. ஆலவிருக்ஷத்தின் விதையானது கடுகிலும் சிறியதா யிருந்தாலும் அதினின்று புறப்படும் விருக்ஷம் எத்தனையோ பெரியதா யிருக்கிறது. அதுபோன்று இம்மானத்திற்குச் செய்யக்கூடிய சக்திகள் வெளித் தோற்றத்திற்கு மிகக் கொஞ்சமா யிருப்பினும் அவற்றின் மகிமைக்கு அளவே கிடையாது.

2. மனிதர்கள் எவ்விதக் குணத்தையும் அப்பியாசிக்க பிரியப்படுமுன் அதனால் உண்டாகும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து, பின்பு அது நன்மையை விளைக்கக்கூடியதாயின் கைக்கொள்ளவும், தீமையை விளைக்கக்கூடியதாயின் விலக்கவும் வேண்டும். நன்மையைத் தரத் தக்கவைகளில் இம்மானம் ஒன்றென்பதும், தீமையைத் தரத்தக்கவைகளில் அவமானமொன்றென்பதும் யாவருக்கும் தெரிந்தவையே. அந்நன்மையான மானத்தை ஒரே நாளில் அப்பியாசத்திற்குக் கொண்டுவர முடியாவிட்டாலும் நாளடைவில் சிறிது சிறிதாகக் கொண்டுவந்து விடலாம். அப்படிச்செய்வதற்கு முக்கியமாய் வேண்டியவை விடா முயற்சியும் வைராக்கியமுமாம். இஃது உலகிலிருக்கும் தோட்டி முதல் தொண்டமான் வரையிலுள்ள சகல ஜாதி

ஆண் பெண் இருவகுப்பாருக்கும் மிகவும் உரியது. இதைக் கைப்பற்றி நடக்க யாதொருவிதமான பொருளும் சிரமமும் வேண்டியதில்லை யாகையால், யாவரும் இஃதை எளிதில் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாம். இதையடையவேண்டுமென்ற பிரியம் ஒன்றுமட்டும் கொண்டால் போதும்.

3. காசிராஜன் பிரியபத்தினியாகிய குலசேகரி, (நல்லதங்காள்) தன்னுடைய நாத்தினுர் அலங்காரி செப்பிய கடூரமான மொழிகளைச் சகிக்கக் கூடாமையால் இனிமேல் அவன் வீட்டிலிருப்பதும் அவமானமென்று எண்ணித் தன் ஏழுமக்களுடன் கானகஞ்சென்று கிணற்றில் வீழ்ந்து இறந்தனள். மானத்தைப் பெரிதாக மதித்தல்லவா அவள் உயிரிழந்தாள். அவள் இறந்ததின் பலன் என்னவென்பது யாவருமறிந்ததே.

ஸ்ரீராமபிரான் கேவலமான வண்ணரப்பயல் சொன்ன அவமொழிகளைக் கேள்விப்பட்டமாத்திரத்தில் ஜானகியைக் காட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வரும்படி இலட்சுமணரிடம் சொன்னது எதன்நிமித்தம்? மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றல்லவா? முன்னுள் பாஞ்சாலியானவள் மானத்தைப் பெரிதாக மதித்து அதனை எவ்விதத் துன்பம் வந்துற்றபோதுங்கூடக் கைவிடப் படாதென்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வந்ததினுல் துற்சாதனன் சபையில் துகிலுரியும்போது அன்னவளைக் கடவுள் அவமானத்தினின்று காப்பாற்றவில்லையா? இதுபோலவே எத்தனையோகோடி ராஜஸ்திரீகளும் ராஜாக்களும் உயிரை ஒரு பொருட்டாகமதியாமல் மானத்தை மட்டும் முற்றிலும் பெரிதாக நினைத்து எவ்வளவோ அரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்திருக்கிறதை நாமனைவரும் புராணம், கதை முதலியவைகளில் படித்திருக்கின்றோம். கேவலம் மனிதனைக் காட்டிலும் கீழான அறிவையுடையதும், அற்ப ஜீவ ஜந்துக்களில் ஒன்றுனதுமாகிய கவரிமானுமல்லவோ தன்னிடத்திலுள்ள மயிர்க் குஞ்சங்களில் ஒரு சிறுமயிர் நீங்கினும் அந்த அற்ப அவமானத்தைச் சகிக்கக் கூடாமல் மானத்தைப் பெரிதாக மதித்து அந்த இடத்திலேயே மரிக்கின்றது. ஆதலால் முன்னோர்களும் கீழ்க்கண்டவாறு கூறியிருக்கின்றார்கள்:—

"மானமுள்ளோர்க டன்னோர் மயிரறி னுயிர்வாழாத
கானுறு கவரிமான்போற் கமை பெறு புகழே பூண்பார்
மானமொன் றில்லார் தாமு மழுங்கலாய்ச் சழங்கலாகி
யீனமாங் கழுதைக் கொப்பா யிருப்பரென் றுரைக்கலாமே."

(விவேக சிந்தாமணி)

இஃதிங்ஙனமிருப்ப இவ்வுலகின்கண் உத்தம ஜென்மமாகியதும், பஞ்ச அறிவோடும் பகுத்தறிவுடையதுமாகிய மானிட ஜென்மங்கள் மட்டும் கேவலமான தொழிலும், செய்கையும், பழக்கமும் செய்வது தகாத காரியங்கள் அல்லவா?

4. கண்களை, இமைகளானவை அவற்றிற்கு யாதொரு தீங்கும் சம்பவிக்காமல் எப்படிக் காப்பாற்றுகின்றனவோ அவ்விதமாக நாமும் கண்ணிற்கு ஒப்பான மானத்தை எவ்விதத்திலும் வழுவ விடாமல் பரிந்து காக்கவேண்டும். மேலும் நாம் நம்முடைய உடம்பை நல்ல துணிமணிகளாலும் சேர்த்தியான விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் அழகு செய்வதும், சில சமயங்களில் அதற்கு யாதொரு இடையூறும் சேராவண்ணம் கவசமிட்டுக் காப்பதும்போலவே, உடலைக் காட்டிலும் அருமையான உயிரை

மானுபரணங்களாலும், அவ்வுயிர் உடல் மூலமாய் உதித்துவந்த குலத்தை மானக் கவசத்தாலும் பாதுகாக்கவேண்டும். உலகத்தில் யாவராலும் அதிக பிரியமாக விரும்பப்படுவது உயிர்; அவ்வுயிரோ சதா நிலைத்திராமல் உதித்து உதித்து அழிவதா யிருக்கிறது. ஆனால் ஒருவனால் அடையப் பட்ட கீர்த்தியானது அன்னவனுடைய உடலும் உயிரும் அழிந்து போனாலுங்கூட தான் அழியாமல் பூமியுள்ளமட்டும் எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கிறது. இது யாவருக்கும் தெரிந்ததாகையால் அழியு முயிரைக் காட்டிலும் அவ்வுயிரால் விரும்பப்பட்ட கீர்த்திக்குக்காரணமாகிய மானத்தையே முக்கியமாய் விரும்பி நேசிக்கவேண்டியது நம்மெல்லோருடைய அதி முக்கிய கடமை.

அப்படிக்கின்றி நாம் அம்மானத்தினின்று விலகி அவமானத்தைக் கைக்கொண்டால் துன்பத்திற்கு ஆளாவோம் என்பது நிச்சயம். உதாரணமாகப் பாருங்கள் : இப்பூவுலகின்கண் வாழும் மானிடர்களெல்லாராலேயும், கேவலமாயும் அசுசியாகவும் கருதப்படுவது மயிர்; அம்மயிரானது நாம் உட்கொள்ளும் உணவில் இருந்தால் நமக்கு அஃது அருவருப்பாயிருக்கிறது; அதை வீடுவாசலில் இருந்தாலுங்கூட அப்புறம் குப்பை முதலிய விடங்களுக்குக் காலாலேயும், கொம்பு தடி முதயவைகளாலேயும் தள்ளுகின்றோம். அப்படியெல்லாம் இருக்கப்பட்ட மயிரானது மனிதருக்கு மிகவும் சிரேஷ்டமான சிரசில் இருந்துவிட்டாலோ அஃதை எத்தனை பேர், சீசிமுதலியவைகள் கேட்குபவரும், வாசனைத் தைலமாட்டுபவரும், புஷ்பம் நகை முதலியவைகளால் அலங்கரிப்பவருமாய்விடுகின்றனர். இவ்வளவு மேன்மையும் சிறப்பும் மரியாதையும் அதற்கு எதனால் உண்டாயிற்று? அஃதிருக்க வேண்டிய நிலைமையி லிருந்ததினாலல்லவா? ஆகையால் உயிருள்ளவஸ்துவாயினும் உயிரில்லா வஸ்துவாயினும் அஃதஃதிருக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கவேண்டியது. அப்படிக்கின்றி யாவரேனும் தாம் அநுசரித்து நடக்கவேண்டிய மான ஒழுக்கத்தினின்று விலகிவிட்டால் அவரை யாவரும் மிக்க கேவலமாகக் கருதுவார்கள்.

5. உலகத்தில் மனிதர்களுக்குக் குறைகள் பலவுள. சிலர் உண்ணவுணவின்றியும், வேறு சிலர் உடுக்க ஆடையின்றியும், மற்றுஞ் சிலர் பொருள், கல்வியில்லாமலும் வருந்துகின்றனர். அக்குறைகள் கடவுளுடைய பாத பத்மங்களை அடைந்தா லொழிய இலகுவில் நீங்காது. அப்படிக் கடவுளின் பாதார விந்தத்தை அடைய வழிதெரிந்து கொள்ளாதிருப்பது முக்கிய குறை. அக்குறையை நமக்கு விளக்கிக் காட்ட இம் மானம்போன்ற அநேக மார்க்கங்கள் இருந்தும் நாம் அவைகளை ஆராய்ந்து அறியாம லிருப்பது நமது குறை. அக்குறையை விளக்கிக் காட்டுவதெதுவெனின், இப்பொழுது உலகெங்கும் பிரசித்திபெற்றுவிளங்கும், "ஆனந்த போதினி" என்பதாம். இது லௌகீக வைதீக விஷயங்களையும், இன்னும் முக்கியமாய் வேண்டிய ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் நன்கு விளக்கிப்போதிக்கின்றமையால் இதை வாசித்து, இதன்படி நடந்தால் நாம் நற்கதியடைவோமென்பது உண்மை.

6. ஆகையால், சகோதர சகோதரிகளே! நாம் மானத்தை உயிரினும் மேலாகக் கருதல் வேண்டும். நெருப்புத் தழலைத் தொட்டால் அஃது எப்படிச் சுட்டுவிடுமென்று பயப்படுகின்றோமோ அம்மாதிரி அவமானத்திற்கஞ்சி, அதற்கு விரோதியான மானத்தை எவ்வகைத் துன்பம் வந்தாலும்

கைவிடாமல் காப்பாற்றவும், "சிறந்த மானஸ்தன்," என்று பலரும்போற்றும் பெரும் புகழைச் சம்பாதிக்கவும் யாவரும் முயலவேண்டியது. அற்ப நாள் நாம் பூமியில் இருந்தாலும் சொற்பமானத்துடனாவது இருக்கவேண்டாமா? அரைக் காசுக்குப்போன மானம் ஆயிரம் ரூபாய் தரினும் திரும்பக் கிடைக்குமா? ஆதலால் எல்லா மாந்தரும் இதிற் சொல்லப்படும் உண்மையைக் கிரகித்து, பின் அதன்பிரகாரம் நன்மையை மட்டும் கைக்கொண்டால் உலகத்தை வருத்துகின்ற கணக்கி லடங்காத இம்சைகளும் இடுக்கண்களும் தாமே விலகிச் செங்கமலச் செல்வியின் பரிபூரண கடாட்சம் அவர்க்கு நன்றாய் அமையும். இதிற் குற்றம் காணின் ஆன்றோர் பொறுக்க. சுபம்.

பி. எஸ். குமாரவடிவேல், தென்கரை, பெரியகுளம்.

"கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்."

மேற்கண்ட நமது ஔவைபிராட்டியின் திருவாக்கு எத்தகைய அருமைவாய்ந்த தென்பது அறிவாளிகள் உணர்ந்ததே. உலகிலுள்ள செல்வமோ, செல்வாக்கோ, அதிகாரமோ உடையவர்களில் ஒருமனிதனை நம்பியுள்ளவனே எவ்வளவோ தைரியங்கொண்டு அகங்காரமுடையவனாகி விடுகிறான். இத்தனைக்கும் அச்செல்வ வந்தன் அல்லது அதிகாரி தன் பொருளுக்குச் சேதமின்றித் தனக்கும் சிரமமின்றி உதவிசெய்வதானாற்றான் தன்னை நம்பிய வொருவனைக் காப்பாற்றுவான். எல்லாம் வல்ல கருணாநிதியாகிய பரமன் தன்னை நம்பிய அடியார்களை யெவ்வித ஆச்சரியமான விதமாய்க் காப்பாற்றி அவர்கள் இடுக்கண்களை நீக்குகிறானென்பதை நாம் நன்குணர்ந்து ஆண்டவனிடம் அன்பும் நம்பிக்கையும் வைக்கமுயல வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு சிறு திருட்டாந்தம் மட்டும் கூறுகிறோம்:—

முற்காலத்தில் மதுரைமாநகரில் பாணபத்திரனென்ற பெயர்கொண்ட சிவபக்தர் ஒருவனிருந்தார். அவர் சிறந்த சங்கீதவித்துவான். தேவர்களாலே துதிசெய்யப் படுகின்ற அம்மதுரையம்பதியிலே எழுந்தருளியிராநின்ற சுந்தரேசுவரரை இரவும் பகலும் மனமுருகிப் பாடுதலேயன்றி அவர் வேறொரு தொழிலும் புரியார். அவரைப் பாண்டியனும் அன்புடன் பாராட்டித் தன்னுடைய சமஸ்தானத்தைச்சேர்ந்த சங்கீத வித்துவானாக அமைத்துப் பல சிறப்புக்களும் செய்துவந்தான். அவர் இத்தகைய உயர் நிலையை அடைந்தும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையே துணையெனக்கருதி அவரையே சிந்தித்து வாழ்ந்திருந்தார். வடக்கேயிருந்து ஏமநாதனென்னும் சங்கீதவித்துவா னொருவன் பாண்டியன் சபையை அடைந்து தன்னுடைய கல்வித்திறத்தைக் காட்டித் தன்னை இசையில் வெல்பவர் எவருமில்லையென்று வாய்மதம்பேசி, 'கூடுமானால் சமஸ்தான வித்துவானாகிய பாணபத்திரன் எனக்கிணையாகப் பாடிப்பார்க்கலாம்,' என்று தற்பெருமைகூறிப் பாணபத்திரரை வாதிற்கழைத்தான். ஏமநாதனுடைய நிகரற்ற சங்கீதத்தைக்கேட்ட பாணபத்திரர் எங்ஙனம் இசைவாதிடுவதென்ற ஏக்கத்தைக்கொண்டாராயினும், எல்லாம் சிவன் செயலென்று எண்ணி அரசன் முன்னிலையில் மறுநாள் வாதிடுவதாக ஒப்புக்கொண்டு திருக்கோயிலின் கண்ணேபோய் மதுரேசனை வணங்கி, "எம்பெருமானே! தேவரீருடைய அருளாகியதுணை யிக்காலத்தில் முழுதும்

வேண்டும்,” என்று துதித்துக்கொண்டுபோய்த் தன் வீட்டிலிருந்தார். அப்பால் இந்திர விமானத்திலே நிலைபெற்று விளங்குகின்ற சோமசுந்தரக் கடவுள், தமதன்பனது இசைப்பகையை வெல்லத் திருவுளங்கொண்டு, விறகு சுமந்து விற்கிற கிழவனாகத் தமதிச்சைப்படி அழுக்குப்பிடித்த கந்தைத்துணியை இடையில் சுற்றிக்கொண்டும், விறகுச்சுமையைத் தலையிற்கொண்டும், வீதிதோறும் வாங்கத்தகாத விலைகூறிக்கொண்டும் ஏமநாதன் றங்கியிருந்த விடுதியின் தலைவாயிற் றிண்ணையில் ஒருபுறம் விறகுக் கட்டை இறக்கிவிட்டுத் தாம் களைப்பாறுவார்போல இருந்தனர். சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் அவர் சாதாரி என்ற இராகத்தைப் பாடத்தொடங்கினார். அன்பே உருவெனக்கொண்ட பெருமானே பாடினால் அந்தச் சங்கீதத்திற்கு இசைந்த சங்கீதமுமுண்டோ? அந்த கானத்தால் கல்லுமுருகிற்று; சராசரப்பொருள்கள்யாவும் அசைவற்று நின்றன. இந்த ஆச்சர்ய தேவகானத்தைக்கேட்ட ஏமநாதன் வெளியேவந்து விறகுத்தலையனைநோக்கி, “இவ்விதமான அற்புதகானஞ்செய்யும் நீயாவன்?” என்று வினவினான். அதற்கு விறகுத்தலையன், “ஐயா! யான் இவ்வூரில் வாழ்பவன்; பாண்டியன் அவைக்களத்துப் பாணபத்திரனுக்கு அடிமை; எனக்கு வயது மூத்தமையால் பாணபத்திரன், ‘இனி நீ இசைபாடுதற்குத் தகுதியல்லை’ யென்று என்னைத் தள்ளிவிட்டான். அதுமுதல் நான் விறகுவெட்டிச் சுமந்து வாழ்ந்து வருகிறேன்” என்றுகூறி மறைந்தார். இதைக்கேட்ட ஏமநாதன், “இசை பாடுதற்குத் தகுதியற்றவனென்று தள்ளப்பட்டவன் பாடுங்கானம் இவ்விதமிருந்தால், இதைக் கற்றுக்கொடுத்த பாணபத்திரனை இசையில் வெல்பவர் யாவரோ?” என்று கவலைகொண்டு, அன்றிரவு ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஓடிப்போனான். ஆகையால் ஆண்டவனிடம் அன்பும் நம்பிக்கையும் வைத்தால் நமக்கு ஒருதுன்பமும் வாராது.

ப. அ. ப. பனையப்பசெட்டி, நேயக்குப்பை.

ஆத்திசூடி உதாரணக்கதைகள்.

(259-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

“ஊக்கமது கைவிடேல்.”

நாகலிங்கம், சுப்பிரமணியன் என்னும் இரண்டு மாணவர்கள், ஒரு கலாசாலையில் கல்வி பயின்று வந்தார்கள். ஆனால், இவர்கள் வசித்த ஊர், ஒரு சிற்றூராயிருந்தபடியாலும், அங்கே பாடசாலை யில்லாதபடியாலும் பக்கத்தில் மூன்றுகல்தூரத்திலிருந்த ஒரு நகரத்திற்கு இவர்கள் தினந்தோறும் கால்நடையாகச் சென்று கல்விகற்றுவர நேர்ந்தது. அதனால் சில மாதங்கள் கழிந்தபிறகு நாகலிங்கம் அயர்ச்சியடைந்து, தினந்தோறும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு, நடந்து போய் வருவதற்கஞ்சிப் படிப்பை நிறுத்திவிடக்கருதி ஒரு நாள், சுப்பிரமணியனிடத்தில், “சகோதரா! என்னால் தினந்தோறும் நடந்துவர முடியவில்லை; நான் படிப்பை நிறுத்திவிட நினைக்கிறேன்,” என்றான். அதைக்கேட்டவுடன் சுப்பிரமணியன், முன்னே திண்ணைப்பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்குங்காலத்தில் ‘ஒரு காரியத்தில் பிரவேசித்தால், இடையில் நிகழும் அற்பசிரமங்களை உத்தேசித்து

அதனை விட்டுவிடாமல் ஊக்கத்துடன் செய்தே முடிக்கவேண்டும்,' என்னும் கருத்தடங்கிய, "ஊக்கமது கைவிடேல்," என்னும் ஆத்திசூடி வாக்கியத்தை உபாத்தியாயரிடம் நன்றாகக்கற்றுணர்ந்தவனாதலால், ஊக்கத்தைக் கைவிடலாகாதென்னுங்கருத்துடையவனாய் நாகலிங்கத்தை நோக்கி, "நாகலிங்கம்! நீ சிறிது கஷ்டத்தை உத்தேசித்துக் கல்வியை விடுதல் சரியன்று; இப்பொழுது கொஞ்சம் சிரமப்பட்டாலும் பின்னே கல்வியால் பெருஞ்சுகத்தை யடையலாம்; எதிலும் ஊக்கத்தைக் கைவிடலாகாது; 'ஊக்கமதுகைவிடேல்,' என்னும் நீதிவாக்கியத்தை நம் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார் முன்னே நமக்கு அடிக்கடி போதித்துவந்தது உன் ஞாபகத்தில் இல்லையா? நீ படிப்பை விடாதே," என்றான். அதற்கு நாகலிங்கம், "போ! போ!! உனக்குக் காலில் புஷ்டியிருக்கிறது; அதனால் நீ நடக்க அஞ்சுகிறாயில்லை; நானோ இன்னும் சில தினங்கள் நடந்தால் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் வீட்டிலேயே விழுந்து போவேன்; இந்தப் படிப்பினால் வரும் சம்பாத்தியம் எனக்கு வேண்டியதில்லை; நான் வேறு தொழில் செய்து ஜீவித்துக்கொள்வேன்," என்று சொல்லிப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதை நிறுத்திவிட்டான்.

பின்னர் சுப்பிரமணியன் விடா முயற்சியாய்க்கல்வி கற்று, உயர்ந்த பரீக்ஷைகளிற்றேறி, ஒரு நகரத்தில் சிறந்த உத்தியோகம் பெற்று ஐசுவரியத்துடன் வாழ்ந்தான். நாகலிங்கமோ, கல்வியை நிறுத்திவிட்ட காரணத்தால், ஒரு தொழிலும் செய்ய வகையறியாது சில வருடங்களில் சகிக்க முடியாத வறுமையடைந்து, கூலி வேலை செய்யத் தலைப்பட்டுச் சுப்பிரமணியன் இருக்கும் ஊரிலேயே போய்ச் சேர்ந்து, கூலிக்கு மூட்டை தூக்கிக் கொண்டு திரிந்தான். ஒரு நாள் சுப்பிரமணியனுடைய வேலைக்காரன் கடைக்குப்போய் விறகுக்கட்டு வாங்கி அதனை, கூலிக்காரனாகத் திரிந்த நாகலிங்கம் தலைமேலேற்றி அவனை யழைத்துக் கொண்டு வந்தான். அவன் விறகுக் கட்டைக் கொண்டு வந்து வீட்டிற் போட்டு விட்டுக் கூலிவாங்கும் பொருட்டு ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றான். மூட்டை தூக்கித் தூக்கி அவன் முதுகெல்லாம் தழும்பேறிப் போயிருந்தது. அப்போது கூலி கொடுக்க வந்த சுப்பிரமணியன் அவனைப் பார்த்து நாகலிங்கமென்றுணர்ந்து, "நாகலிங்கம்! 'ஊக்கமது கைவிடேல்,' என்ற நீதியை மறந்ததால் வந்த தீங்கை உணர்ந்து கொண்டாயா? நீ கல்வி கற்றிருந்தால் இந்த நிலைமைக்கு வரமாட்டாயல்லவா?" என்றான். நாகலிங்கம் அவனைத் தன்னுடைய பாலிய சிநேகனென்றுணர்ந்து அவன் முகத்தை நோக்கி ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் கண்ணீர் விட்டழுதான். பின்னர் சுப்பிரமணியன் அவனுக்கு ஒரு வேலை கொடுத்து அவனை ஆதரித்தான். ஆதலின் ஒவ்வொருவரும், "ஊக்கமது கைவிடேல்," என்பதைக் கவனித்து நடத்தல் வேண்டும்.

(தொடரும்.)

S. V. ஆறுமுகன்.

பால்தாயின்பானம்

சென்ற 1918 ஜூன் ஜூலை 'பெண்கல்வியின்' 269-ம் பக்கத்தில் உள்ள "குழந்தைகளின் விஷயம்" என்ற தலைப்பின் கீழ், 'பால் கொடுக்கும் காலத்தில் விலக்கப்பட வேண்டிய அன்ன பானங்கள்' என்ற விஷயத்தில் கூறிய பானங்களைக்கவனிக்குங்கால் பகரொணுப் பாடுபட்ட திர்தமனம்.

"பலமான தேயிலைக் கஷாயம் மதுபானங்கள் நன்மையுண்டென்று தாதிகளும் தாய்களும் ஓர் தூர்அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கின்றார்களென்றும், இலேசான தேயிலைக்கஷாயம் அவ்வளவு கெடுதியானவை யல்ல. ஆகையால் அவற்றை நாளுக் கொருதரம் சாப்பிடலாம்" என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதிலிருந்து அதிகமாய்ச் சாப்பிட்டால் மட்டும் கெடுதியே தவிர, கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிட்டால் கெடுதியில்லையென விளங்குகிறது. அதிகமாய்ச் சாப்பிட்டால் கெடுதி செய்யும்போது, கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிட்டால் அதற்குத்தகுந்த கொஞ்சக் கெடுதி ஏற்படாதா? நாகம், தேள் முதலிய குட்டியாயிருந்தாலும் அவற்றிற்குத் தகுந்த விஷம் இராதா? இவை சிறியவை தானே, இவற்றிற்கு விஷம் ஏது என்று அவற்றைத் தொடுகிறோமா? பாஷாண மென்று தெரிந்தும், அதிகம் சாப்பிட்டால் கெடுதி யென்றும் கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிட்டால் கெடுதி யில்லை யென்றும் கொஞ்ச மாகவாவது சாப்பிடுகிறோமா? கொஞ்சமாகவாவது சாப்பிட்டால் கெடுதி ஏற்படாதா? கட்டாயம் ஏற்பட்டே தீருமன்றோ? தெரிந்திருந்தும் இவற்றை அருந்துவானேன்—தொடுவானேன்?

கனம். ஆர். இராகவேந்திரராவ். பி. ஏ; எம். பி. ஸி. எம் (சென்னை பிரதமடாக்டர்) அவர்கள், குழந்தைகளின் பாது காப்பு விஷயமாய், தாய்க்கு ஒத்துக் கொள்ளும் ஆகாரம் என்பதைப் பற்றி எழுதுங்கால்; "பிறக்கப் போகும் குழந்தையின் நன்மையை உத்தேசித்து, தாயின் தேகா ரோக்கியத்தை அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருந்தே கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். புஷ்டியைக் கொடுக்கக் கூடிய ஆகாரங்களை அவள் யதேஷ்டமாய்ச் சாப்பிடவேண்டும். **காபி, டீ முதலிய பானங்களை துடிக்கவேகூடாது**" என்று கூறுகின்றார்கள்.

மகா ரா-ரா-ஸ்ரீ அ. சேதுராமையரவர்கள் தாமெழுதியுள்ள அருமையான 'விவசாயபோதினி' என்னும் நூலில், '**தேயிலை ஒரு பிரமை உண்டாக்கும் அல்லது மயக்கம் தரக்கூடிய சத்தை உடைத்தாயிருக்கும் பயிர்**' என்கிறார்.

சென்னை கில்ஸன் கம்பெனியார் "நம்மிந்தியா தேசத்தில் காப்பித் தண்ணீர், தேயிலைத் தண்ணீர் குடிப்பது அநேகருக்கு வழக்கம். இவைகள் சரீர ஆரோக்கியமுள்ளவைகளல்லவென்று தேர்ந்த டாக்டர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, காப்பியைக் குடிக்கும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் உண்டாகும் வியாதிகள் அநேகம். அவைகளில் முக்கியமானது மதுமேகம் (Diabetes) அதாவது பகுமூத்திரம். காப்பியைக்குடித்து இப்படிப்பட்ட வியாதிகளைச் சம்பாதித்துக் கொள்வானேன்" என அறிவுறுத்துகின்றார்கள்.

இவ்விதம், அரிய பெரிய பிரமுகர்கள் காபி, டீ பானங்களின் தன்மையைக்கூறி எச்சரிக்கை செய்திருக்கும்போது, 'ஒளியைக்காட்டித் தக்ஷணமே மறையும் மின்னலைப் போன்று' நன்மையாகத்தோன்றுவதாகிய, மிகச்சிறிய, தற்போதைய குணத்திற்காகப் பருகிவிட்டு அதினாலும் நித்திரைக்குறைவும், இதினாலும் கண்ணெரிச்சல், சோம்பல் முதலிய இன்னல்களுக்கு உள்பட்டு சிரமப்படுவானேன்?

விரோதியானவன் பகைவனைக் கெடுக்கவேண்டுமென எண்ணங்கொள்ளின், அவனோடு நட்புகொண்டு, அவனுடைய இரகசியங்களையறிந்து, சமயத்தில் வஞ்சந்தீர்த்துக் கொள்ளுவதுபோல, சிறிய நன்மையைக்காட்டி பெரியதீமையை, கெண்டையையிட்டு வராலை யிழுப்பதென்னும் பழமொழிக்கொப்பவன்றோ உண்டாக்கும்.

'பூனையைக்கண்டு புலிசூடிட்டுக் கொண்ட' தென்ற கதையைப்போல் மேல் நாட்டாரைப்பார்த்து மத்தியகாலத்தில் மேற்கூறிய வழக்கங்களை அநுசரித்த நாம், இப்பானங்களின் துர்க்குணத்தைக்கண்டு அவர்களே இவற்றை விலக்கிக் கொண்டுவரும்போது, 'செல்லும் செல்லாததற்குச் செட்டியாரிருக்கிறார்' என்ற—கதை—முதுமொழிக்கிணங்க நாம்மாத்திரம் அநுசரித்து அல்லல்களை அழைத்துக் கொள்வானேன்? "சரக்கு மலிந்தால் சந்தைக்குவரும்' என்பதற்கு ஏற்ப, எங்கு பார்த்தாலும் இவ்விளம்பரங்கள் தானே! கள்ளுக்கடைகள் சாராயக்கடைகள் வரவரக்குறைந்து கொண்டும், பஜாரை விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டும் வரும்போது, இந்த பானங்களைச் சேர்ந்த அந்த பானங்களோ 'ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப் பிடாரியைத் துரத்திய' தென்பதுபோல் அவையோட, இவைசாடி பலமாக அமருகின்றன—அமர்ந்திருக்கின்றன, நம்மவர்கள் அக்கள்ளு சாராயங்களை விட்டு ஒழிக்க வேண்டியே, இப்பானங்களின்மீது விருப்பத்தையூட்டி, அப்பானங்களின்மீது (கள் சாராயங்கள்) வெறுப்பை யூட்டுகின்றனர் என்பர் ஒருசாரார். இதையும், ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே யெனினும், 'அவன் மகன் அக்கன்தானே' என்பதுபோல், கள் சாராயங்கட்குத் தம்பிபோன்ற, காபி, டீ முதலியவையும் ஏகவேண்டுவதுதானே! இவற்றை நீக்க, வேறு என்ன இவற்றைப்போல் புறப்படுமோ—புறப்படப் போகின்றதோ—எல்லாம் வல்ல ஒருவன் அறிஞனாக இருப்பானாக.

'எங்குஞ் சுற்றி இரங்கரைச் சேவி' என்பதற்கிணங்க, எவ்வளவு கூறினும், காபி, டீ பானங்கள் கெடுதலென்பதே நாம் உணரவேண்டியதும், உணர்ந்து அவற்றைவிலக்க வேண்டியதும் அவசியமே.

மேற்கூறிய பிரமுகர்களின் அபிப்பிராயங்களையே, காபி டீ பானங்களின் விலக்கைப் பற்றிய வியாஸத்தில், 1917 அக்டோபர் மாதத்திய, நமது 'ஆனந்த போதினி' மூலமாயும் அறிவித்திருக்கிறேனென்பதையும் குறிப்பிடுவதோடு, இவ் வியாஸத்தினையே 'பெண்கல்விக்கும் அனுப்பியுள்ளேனாயினும் நமது போதினியின் நேயர்களும் உணரும் பொருட்டு நமது ஆனந்தனுக்கும் அனுப்பலானேன்.

P. பரிமளப் பல்லவராயர்.

பெண் கல்வி

(272-ம். பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஞானதேகத்தை வளர்ப்பதற்கு கல்வி எப்படி அவசியமோ, அப்படியே ஸ்தூலதேகத்தைவளர்ப்பதற்கும் கல்வி உபயோகமாகின்றது. கல்வியினால் உண்டாகிற மனோற்சாகமும், ஞானசந்தோஷமும், நற்குண நற்செய்கைகளும் வியாதிக்குப் பிரதிபந்தங்களாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேகசுத்தமும், கிரகசுத்தமும், கிரமமான ஆகாராதிகளும், தேக சௌக்கியத்திற்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஸ்திரீகள் படியாமையினால் தேகசுத்தமின்றியும், கிரகசுத்தமின்றியும், சமயோசித பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத்தெரியாமலும், பரம்பரை வழக்கப்படி ஒரேதன்மையான ஆகாரங்களைச் செய்து வருகின்றனர். அதனால் வியாதிக்கிடமாகி நம்முடைய தேகங்களை வைத்தியர்களின் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது.

கல்வியின் பெருமை வாசா மகோசரசாயிருக்கின்றது. சிலர் செல்வப் பொருளிருப்பின் கல்விப்பொருள் அனாவசியம் என்கின்றனர். அந்தோ! அறிவாளிகளே! பிரகாசத்திற்கும், அந்தகாரத்திற்கும், புண்ணியத்திற்கும் பாவத்திற்கும், சுத்தத்திற்கும் அசுத்தத்திற்கும் எத்தகையபேதமோ, அத்தகைபேதம் செல்வப் பொருளுக்கும் கல்விப்பொருளுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றது. செல்வம் புத்தியைக் கொடுக்கும் கல்வி புத்தியைக் கெடுக்கும், செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையும், கல்விகொடுக்கக் கொடுக்க நிறையும். செல்வம் சில நாட்களில் நாஸ்தியாம், கல்வி அழியாத ஆஸ்தியாம். செல்வம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படும், கல்வி யாவராலும் உபசரிக்கப்படும். செல்வம் காமாதிகளை யுண்டாக்கும், கல்வி காமாதிகளை நாசமாக்கும். செல்வர்களின் பேர் அயல்தேசங்களில் அப்பிரசித்தம், கல்விமான்களின் பேர் ஜகப்பிரசித்தம். கல்வியே தனம். கல்வியே கனம். கல்வியே அழகு. கல்வியே பூஷணம். கல்வியே பலம். கல்வியே சுகம். கல்வியே பாக்கியம். கல்வியே கவசம். நினைத்த வெல்லாந்தரும் சிந்தாமணியாகிய இக்கல்வியைக் கற்றவன் பூமண்டல மெங்கும் சஞ்சரிக்கிறவன் போல பூதபௌஷிய வர்த்தமானங்களை யெல்லாம் பல பத்திரிகைகள் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றனன். கல்லாதவனோ தன் தேசகாரியங்களையும், தற்காலத்திய வித்வான்களையும் தெரியாதவனாயிருக்கின்றனன். கற்றவனோ தற்காலத்திய வித்வான்களை மட்டுமன்று, பூர்வீகவித்வான்களையும் முகமுகமாகத்தரிசித்துச் சம்பாஷணம் செய்கிறவன் போல் அவர்களின் கிரந்தங்களிலுள்ள நீதிகளையும், அலங்காரங்களையும், வேதார்த்தங்களையும் கற்றுக் கொள்ளுகின்றனன்.

இத்தகைய பரம பிரயோஜனத்தைப் புருஷர்களாகிய நாம் மட்டும் அடைந்து, பெண்களை அடையச் செய்யாம லிருப்பது அநியாயத்திலும் அநியாயமன்றோ?

ஆனந்த போதினி சந்தாதாரர்களாகிய சோதர சோதரிகளே! பிறர் இதைக்கவனியாயற் போனால் போகட்டும். நாமாவது இனி நம்மில்லங்

களிலுள்ள பெண் குழவிகளை அஞ்ஞான மென்னும் அந்தகாரக் குகையில் தள்ளி மூடாமல் அப்பெண் குழவிகளைப் பள்ளியில் வைத்து, அக்குழவிகட்கு ஞானோதய முண்டாகச் செய்து, நம் இந்து தேசம் முன்னுக்கு வருமாறு, எங்கணுநிறைந்த விறைவன் மலரடி கங்குலும் பகலும் நங்குருத்திவிருத்துவோமாக. சுபம். சுபம். சுபம்.

E. V. துப்புசாமி முதலி ஏழூர் (ராசீபுரம் தாலூகா).

வினையாண்மை—(*Tact*).

மானிடராய்ப் பிறந்ததாலாய பயன் யாது? அறம், பொருள், இன்பம் வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களை யீட்டுவது என்பர். சிறிது, ஆழ்ந்து யோசிக்குமளவில் இந்நான்கினுள் வீடுபெறுவதுதான் ஜென்மசாபல்யம் எனத்தோன்றும். இதனையே, 'உருவத்தாலாயபயன் பிறவித் துன்பத்தினின்றும் விடுவித்துக்கொள்வது' என்பர் சான்றோர்.

சரீரசம்ரக்ஷணையோடு ஆன்மசம்ரக்ஷணையையும் செய்து கொள்ளும் திறமை மனிதர்க்கு மாத்திரமே வாய்ந்திருப்பது பற்றியன்றோ மேற்கூறிய ஆன்றோர் கொள்கையின் உண்மை யினிது புலப்படும். சரீரத்துட்கட்டுண்ட ஆன்மாவுக்கு, சிறைநீக்கம் கிட்டுங்காலம், சரீரவாஞ்சை யற்றநாள் முதல்தான் ஏற்படும். அறியாமை, அகங்காரம், அவா என்ற முக்குற்றங்களினின்றும் நீங்கி, நல்வினை தீவினைகளால் வரும் சுகதுக்கங்களின் அனுபவப் பாசப்பயிர்களை வேரோடு பறிக்க முயலுவான், சுயாலமின்றி, பிறர் நலங்கருதி, விருப்பு வெறுப்பின்றி எவரிடத்தும் சகோதரவாஞ்சை பூண்டு உதவி புரிதல்வேண்டும். ஏனைய பொருட்செல்வம்போ லல்லாது இகத்தில் சுகத்தையும் அகத்தில் பரத்தையும் அனுபவிக்கக்காட்டி, மறுமையில் மோட்ச சாம்பிராச்சியமாகிய வீட்டை யளிக்கும் செல்வம் மானிடர்க்குத் தருமமேயாம். இத்தகைய செல்வத்தைப்பெறுவதற்கு, கல்வி யின்றியமையாததுபற்றி,

"இம்மைபயக்குமால் ஈயக்குறைவின்றால், தம்மைவிளக்குமால் தாமுளராக்கேடின்றால், எம்மையுலகத்தும் யாங்காணேம் கல்விபோல், மம்மரறுக்கு மருந்து," என்று நாலடி கூறுகின்றது. நிற்க,

ஒருவன் திறமையும் பெருமையும் அன்னவன் செய்யும் தொழிலாலே விளங்குமாதலின், 'வினை செயலாண்மை கல்வியறிவிலும் மேம்பாடுடையது,' என்று சாலவும் தோன்றும். இவ்வினையாண்மை அனுபவஞானத்தைச் சார்ந்ததாதலின் அதன்பின் கவனிக்கலாயிற்று.

'கேடில்விழுச் செல்வமாகிய' கல்விப்பெருக்கால் பலவிதத்திலும் சகாயம் செய்யுந்திறமையும், பிறர்க்குதவிபுரியவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணமும், பரியக்குவமுமடைந்த பலர் தங்கள் எண்ணத்திற்கு மாறாக ஜனசமூகத்திற்கு பயன்படாது போகின்றனர். காரணம் வினைசெயல்வகையறியாக்குறையென்று தெரியவரும்.

வேண்டுமென்று உபகாரம் செய்யப்புகும் இத்தகையோர் கழுநீர்ப் பானையில் கையிட்டதுபோலும், குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப்பூசிக்கொள்

வது போலும், மனஸ்தாபத்தையும், அபவாதத்தையும் சம்பாதித்துக் கொள்கிறார்கள். அந்தோ! உசிதமில்லா வார்த்தைகளை முன்பின் யோசியாது பேசுவதினாலும், இங்கிதம் தெரியாத குறைவினாலும், சொல்வன்மையில்லாத வறுமையாலும் இத்தகையார் கல்வித்திறம் குடத்தில் வைத்த விளக்குப்போல் பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஒன்றைப்பற்றிப்பேசுங்கால் ஏனையோர் விஷயங்களைக்குறிப்பிடுவர் ஒருசமயம். மற்றோர்தருணத்தில் நிகழும் விஷயத்தின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைச் சீர்தூக்கியுணராநிற்பர். சிற்சில சமயங்களில், கவலையாலும், துக்கத்தாலும் துயருற்று வருந்தும் நண்பரையேனும் உறவினரையேனும் கண்டு தேறுதல் சொல்லப்புகுவரேல், தங்கள் சம்பாஷணையினால் ஆறுதலளிப்பதற்குப் பதிலாக உலையூட்டுங் கொலைவேல் போன்ற மொழிகளைச்சொல்லாநிற்பர், இத்தகைய பலரை நாம் அடிக்கடி பார்க்கிறோமன்றோ? அருகிலுள்ளார் இவர்களை நோக்கி, 'உமக்கு ஒன்றும் தெரியாது, நீர் பெரியவர்தாம், வாயைமூடிக்கொண்டிரும்' என்று சொல்வதையும் கேட்கின்றோமல்லவா? இப்பழிப்பிற்குக் காரணம் 'கல்லாமையில்லை. உதவிபுரியவேண்டுமென்ற மேலானகுணமுடையவராகிய இவர்கள் கல்விச் செல்வம் பெரிதும் படைத்தும்,

'நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன், உண்மையறிவே மிகும்' என்றவாறு பிறருக்குப்பயன்படாமற்போவது வினையாண்மை யில்லாத குறைவினால் என்று சொல்லாமலே விளங்கும்.

மற்றொரு சார்பினரில் சிறுபான்மையோர், அறநூற்பயிற்சியில் சிறந்திலரேனும், 'பொருள், கருவி, காலம், வினை, யிடனொடைந்தும், இருள்தீர எண்ணி'ச் செய்யும் இயல்பும் ஆண்மையுமுடையவராயிருக்கின்றனர். 'சான்றாண்மை, சாயல், ஒழுக்கம் இவைமூன்றும் வான்றோய்குடிப்பிறந்தார்க்குப்படும்' என்பதுபோல இவ்வினையாண்மை நற்குடியிற்பிறந்தாரிடமே காணப்படுவதென்றாலும், 'கல்லாரேயாயினும் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகில், நல்லறிவு நாளும் தலைப்படும்' என்பதால் சான்றோரினத்துடன் கூடி ஒழுகுவதால் இவ்வினைசெயல்வகை எளிதில் யூகமுள்ளார்க்கெய்தும்.

இவ்வாண்மையைச் சிலர் சாதுரியம் என்பர். சாமர்த்தியம் என்பதும் இதுவே. ஆங்கிலத்தில் இது, tact எனப்படும். இச்சாதுரிய முள்ளோர் தத்தம் சமயோசித நடவடிக்கைகளினால் சூழவிருக்கும் நண்பர்களுக்கும் உறவினருக்கும் சந்தோஷத்தையும் தைரியத்தையும் புகட்டாநிற்பர். இவர்களே பஞ்சாயத்து பேசும் சபைக்குரியவராகின்றனர். மதியூகியென்றும் பெயர் பெறுபவர் இவர்களே. இவர்கள் மனத்தில் ஊற்றுநீர்த்தரைபோல, 'இந்தத் தருணத்தில் செய்யவேண்டிய செய்கை யிதுதான் என்றும், பேசவேண்டிய விஷயம் இது' வென்றும் யோசிக்கும் சிரமம் சிறிதுமின்றி அப்போதைக்கப்போது மின்னல்போல் யூகம்தோன்றும் வில்லங்கங்களை விலக்குவதற்கும், மனஸ்தாபங்களை நீக்கிச் சமாதானம் செய்வதற்கும் முக்கிய துணைக்கருவியாம் இவ்வினையாண்மை. ஒழுக்கமும் அறிவுமுடையார்க்குப் பொறையும், வெகுளாமையும் எவ்வளவு மாண்புடையனவாமோ அவ்வளவு சிறந்ததாகும் வினையாண்மை பிறர்க்குதவிபுரியுமியல் புள்ளோர்க்கு.

மனைவிமக்கள், தாய்தந்தையர், சகோதரர் சகோதரிகள் ஒன்றுகூடியிராநின்ற ஒரு குடித்தனத்தில், இவர்களுக்குள் எவ்வளவேனும் மனத்

தாங்கள் உண்டாகாவண்ணம் நடத்தக்கருதும் புருஷனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைநலம் போன்று இவ்வினையாண்மை இல்லறத்தேர்க்கொரு அச்சாணியாமென்பது அனுபவித்தவர்களுக்கே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். குடித்தனம் என்பது சாதாரணமானதல்ல. துரைத்தனத்திற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் அவ்வளவும் அதற்கு வேண்டும். எல்லாச் சாதனங்களுள்ளும் வினையாண்மை மிகவும் சிறந்தது.

உயிரும் உடம்பும் போன்ற அருளும் அடக்கமும் சிறுமையுணீங்கிய இன் சொல்லும் வினையாண்மையு முன்னோர்க்குச் சதாகாலமும் கண்ணிமைகள் போல உதவி புரியும். கலகம் வந்துழி, உற்றதோர் கலகத்தை யடக்கும் சாமர்த்தியம் இவர்கட்குண்டு.

இனத்தாருக்கும், பிறருக்கும் உதவி செய்து, சுய நலத்தை நழுவவிடுவதற்கு வினையாண்மை யின்றியமையாத தென்பது தெற்றென விளங்குமாதலின், பிறர் நலம் கருதி அன்பார்ந்த செயல்களினால் பிறவிப்பாசப் பயிரை யழிக்கமுயலுவார்க்கு கல்வியறிவு வாடாமாலையாயிருப்பது போல வினையாண்மையும் கைவருமாகில், 'பொன் மலர் நாற்ற முடைத்'தன்றோ? 'கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு' என்றாலும் 'செய்வினை செய்வான் செயல்முறை யவ்வினை, புள்ளறிவானுள்ளங்கொளல்' என்ற திருக்குறளின் கருத்துக்கிசைந்த சமயோசித வினையாண்மை வாய்க்கப் பெற்றவர்களே பெரும்பாலும் செல்வாக்கிலும் பெருமையிலும் ஓங்கிப்பரோபகாரிகளாய் உலகத்தில் நிலை பெற்று விளங்கி இறுதியில் பிறவிக்கட்டறுபட்டுய்வார்களாகையால் வினையாண்மையைப் பற்றி எழுதும் எவ்வளவும் மிகையாகாது.

N. S. இராமசந்திரய்யர். B.A.,
வேப்பேரி, மதராஸ்.

ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்லவேண்டாம்.

அருமைச் சகோதர சகோதரிகளே:—சிலர் இங்கிலீஷ். ஏ. பீ. சி. டி. படித்தவுடன் தாங்கள் ஆங்கிலத்தை அடியோடு கற்றுக்கொண்டு விட்டதாகவும் தாங்கள் தமிழர்களல்ல வென்றும், இங்கிலீஷ் காரராய்ப்போய் விட்டதாகவும், ஆகாயத்திலிருந்து குதித்துவிட்ட மாதிரியும் நினைத்துக் கொண்டு தலைகால் தெரியாமல் ஆடுவதும், பேசுவதுமா யிருக்கிறார்கள்-இங்கிலீஷ் கொஞ்சங் தெரிந்தவர்களில் சிலர் கூடிக்கொண்டு, வழியில் போகிற ஆங்கிலம் கற்காதவர்களோடு ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் படித்திருந்தாலல்லவா அவர்களோடு பேசுவார்கள். ஆங்கிலந் தெரியாததால் பேசாமல் போகிறார்கள். போகவே, அவர்களைப் பார்த்து நாயென்றும் - பேயென்றும் நாட்டுப்புறமென்றும் வாயில்வந்தபடி ஆங்கிலத்தில் வசைமொழி பேசுகிறார்கள். இது தவிர,

ஒரு பர்லாங்கு தூரம்போகவேண்டிய திருந்தாலும் ஜட்கா வண்டியில் போகிறார்கள். இன்னுங் கொஞ்ச காலஞ்சென்றால் மூடக்குவாதக்காரனுக்கு வீட்டுக்குள் வண்டிவைப்பது போல் இவர்களுக்கும் வைக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இது சுருட்டுப் பிடிப்பதினால் உண்டாகும் . பல கெடுதிகளில் ஒன்றாகிய கைகால் பிடிப்பினால் நடக்க முடியாமல் ஜட்கா

வில் போகிறார்களென்றும் மதிப்புக்காகவே போகிறார்களென்றும் தெரியவில்லை. இந்த இலட்சணத்தில் வேறே வழியில் கால்நடையாய்ப் போகிறவர்களைப் பார்த்து கர்நாடகம் யென்று பரிகாசஞ் செய்கிறார்கள். இதுமாத்திரமா 96-வயது சென்ற கிழவர்கள் மாதிரி கண்ணாடி சதா மாட்டிக்கொண் டிருக்கிறார்கள் - இது கண்புகையும் நெஞ்சலரும் கைகாலயர்ந்து விடும்-சொல்லரிய மேனி வெளுத்துவிடும்-மெல்லமெல்ல-ஈரல் கருகி விடும் இந்திரிய நஷ்டமாம்-பாரப் புகையிலையின் பண்பு-என்ற பாடலை இவர்கள் நிரூபித்துக்காட்டுகிறார்கள்.

சுருட்டுப்பிடிக்கும் கெட்ட வழக்கத்தினால் கண்புகைவதால் கண்ணாடி மாட்டிக்கொள்கிறார்களென்றும், நெஞ்சுலர்ந்து நாக்கு வரண்டு போவதால் காபி தேயிலைத் தண்ணீரை அடிக்கடி பானம் பண்ணுகிறார்களென்றும், கைகா லயர்ந்து விடுவதால் ஒரு பர்லாங்கு தூரத்துக்கும் வண்டியில் போகிறார்களென்றும், மேனி வெளுத்துப் பலவீனப் படுவதால் அதை மறைப்பதற்கு காற்சட்டை கைச்சட்டை தொப்பி முதலியவைகளை மாட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்க ளென்றும் நினைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது.

விபூதி முதலியவைகளை நெற்றியில் தரித்துக்கொண்டால் அகௌரவமென்று நினைக்கிறார்கள் - ஐயோ - அதோடு நிற்கிறதா - திரிபுண்டரமாக விபூதி தரித்திருந்தால் அவர்களைப் பார்த்து ஏளனஞ் செய்கிறார்கள் "இப்பதான் முருங்கைக்காய்ப் பூச்சுப் பூசிக்கொண்டு வந்து விட்டார்-ஐயா ரொம்பநாளாய் நோயாயிருந்தபடியால் இப்போது சூடு போட்டிருக்கிறது பாவம் இந்தச்சூட்டில் தேறினால்தான் தேறுவார்" என்றும் இன்னும் இது போன்ற பல கெட்டபேச்சுகளாய்ப் பேசிப் பரிகசிக்கிறார்கள் - அந்தோ ! இவர்களுடைய அறியாமையை என்னவென்று சொல்வது. இது மாத்திரமா? குடிக்கிற சட்டியையுங் கெடுக்கிறான் கன்னாக் குப்பன் என்ற மாதிரி தங்கள் வீட்டிலுள்ள சிறுவர்களையும் விபூதி திருநாமம் முதலியவைகளைத் தரிக்கவொட்டாமற் செய்துவிடுகிறார்கள். இவர்கள் புத்தியை எதற்கு ஒப்பிடலாமென்று விளங்கவில்லை.

ஒருவனைப்பார்த்து பலஜாதிப் பயலென்று சொன்னால், அவன் தடிக்கம்பை யெடுத்துக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்துவிடுவான். அப்படியிருக்க இங்கிலீஷ் படித்தவர்களில் சிலர் தாங்கள் தமிழராயிருந்தும் இங்கிலீஷ் படித்தவுடன் ஐரோப்பியர் மாதிரி காற்சட்டை கைச்சட்டையணிந்து கொண்டும் தொப்பி தரித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களின் சாதி மூன்று பிரிவாய்ப் போய்விடுகிறது. * எப்படியென்றால் (1) ஆதியில் தமிழனாயிருந்தது (2) இங்கிலீஷ் படித்தவுடன் ஐரோப்பியனாய் ஆய்விட்டதாக நினைத்து விடுவது (3) இவனைப் பார்த்தவர்கள் இவன் தமிழனா-இங்கிலீஷ்காரனா-தமிழன் சாடையிருப்பதாலும், இங்கிலீஷ்காரன் மாதிரி காற்சட்டை கைச்சட்டை தொப்பி முதலியவை

---

* நான் ஆங்கிலம் படித்தவர்களையெல்லாம் இப்படிச் சொல்லவில்லை இக்கெட்ட வழக்கத்தைக் கையாடுகிறவர்களையும், இவ்வழக்கத்தைக் குற்றமற்றதாக நினைக்கிறவர்களையும் மாத்திரம் சொன்னதேயொழிய வேறல்ல.

களணிந்திருப்பதாலும் இரு பிறப்பனாயிருக்குமென்று நினைத்து விடுவது. ஆக மூன்றாவதால் இவனைப் பலசாதி யென்பதற்கு என்ன தடை.

நூற்றைக் கெடுத்தது குறுணி யென்பதுபோல் சிலர் இம்மாதிரியான கெட்டவழக்கங்களை யனுசரித்து வருவதால், இதைப்பார்த்த நம்பெரிய தமிழுலகத்தி லுள்ளவர்களில் முக்கால் வரிசைப் பேர்கள் அப்படியே நடக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். இன்னும் இந்த மாதிரியே நடந்துகொண்டிருந்தால் தமிழுலகம் முழுதும் அப்படியே நடந்துவிடும். ஆகையினால் இக் கொடியவழக்கத்தை யுடையவர்கள் நம் ஆசார அனுஷ்டானங்களைக் கெடுத்த பழி பாவங்களைச் சம்பாதித்துக் கொள்கிறார்கள். சகோதரர்களே இங்கிலீஷ்படித்து பி. எ. பட்டங்கள் பெற்றிருந்தாலும் இன்னொருவரைப்பார்த்து அவர்கட்கு இங்கிலீஷ் தெரியவில்லையென்று பரிகாசஞ் செய்யாமலும் எளனஞ் செய்யாமலும் இருக்கும்படியாய் வேண்டிக் கொள்கிறேன் - இங்கொருகதையுங்கூறவேண்டி யிருக்கிறது.

ஐந்தாறு மாணவர்கள் கூடிக்கொண்டு தங்கள் மாதிரி இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் கிடையாதென்றும் தங்களவ்வளவு ஒருவருக்குமே தெரியாதென்றும் வழியில் போகிறவர்களையும் வருகிறவர்களையும் ஆங்கிலத்தில் திட்டியும் வசைமொழி பேசிக்கொண்டும் பரிகாசஞ் செய்து கொண்டும் வந்தார்கள். இதைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்த ஒரு ஆங்கிலம் படித்தவர் இவர்களுடைய கெர்வத்தை யடக்க வேண்டுமென்று நினைத்து இரண்டு மூன்று போலீஸ்காரர்களை சாதாரண மனிதர் மாதிரி உடையணிந்து கொண்டு வரும்படிசெய்து தானும் ஒரு சாதாரண மனிதன் மாதிரி வேடந் தரித்துக்கொண்டு வெளிக்குத் தெரியாமல் போலீஸ்காரரையும் அழைத்துக்கொண்டு பையன்கள் நிற்குமிடம் வந்துசேர்ந்தார். இந்தச் சூதையறியாத பையன்களும் எப்போதும் பரிகாசஞ் செய்வதுபோல் பரிகாசஞ் செய்தார்கள். இவரும் சற்று கோபமடைந்தவர் மாதிரி, என்ன அய்யா இங்கிலீஷில் என்னென்னவோ என்னைத்திட்டுகிறீர்கள்போ லிருக்கிறதே யென்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு கேட்டார். அதற்குப் பையன்கள், “போ ஐயா உனக்கென்ன பைத்தியமா, இங்கிலீஷில் திட்டினால் உனக்கென்ன? தமிழில் திட்டினால் நீ கேட்பது நியாயந்தான். தமிழ்ப் படித்தவனைக் காட்டிலும் இங்கிலீஷ் படித்தவன் உயர்ந்தவனென்று உனக்குத்தெரியாதா. நீயும் இங்கிலீஷ் படித்திருந்தால் இந்தப் பாஷையிலேயே எங்களைத்திட்டு. ஏனப்பா திட்டுகிறாயென்று நாங்கள் கேட்டால் உன்கால் செருப்பால் எங்களை அடி. இங்கிலீஷ் படிக்காத நாட்டுப்புறத் தானாகிய நீ கொஞ்சமும் அஞ்சாமல் எங்களோடு வார்த்தையாடுகிறாயே. பேசாமல்போ பத்திரம். ஏதாவது பேசினாயோ, போலீஸில் அடைத்து விடுவோம்” என்று சொல்லி இன்னும் வாயில் வந்தபடி பேசினார்கள். இதைக்கேட்டு மாறு வேடமணிந்திருந்தவர் போலீஸ்காரரிடம் கண் சமிக்கை செய்யவே, எல்லோரையும் பிடித்துப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அழைத்துச் சென்றார்கள். பின்பு நியாயாதிபதி விசாரித்ததில் பையன்கள் பக்கம் குற்றம் ஏற்பட்டபடியால் ஒவ்வொருவனுக்கும் இருபத்தைந்து ரூபாய் வீதம் அபராதம் விதித்தார். ஆகையினால் சகோதரர்களே! தாங்கள் இங்கிலீஷ் படித்திருந்தால், இங்கிலீஷ் கற்காதவர்களைப் பார்த்து கேலி செய்வதும் நகைப்பதும் அடாது. முதலில் சந்தோஷமா யிருந்தாலும் பின்னால் கேட்டை விளைவிக்கும்.

இக்கெட்ட வழக்கம் நீங்கவேணு மென்றும், ஒவ்வொரு மாதமும் ஞானகுருவைப்போல் வந்து, ஞானம் பக்தி அறிவு சன்மார்க்கங்கள் முதலியவற்றைப் போதிக்கும் ஆனந்தபோதினியும், அதன் தந்தையாகிய ம-ா-ஸ்ரீ நா. முனிசாமி முதலியாரவர்களும், அதன் தாயாராகிய ஆறணி குப்புச்சாமி முதலியாரவர்களும், அதன் அரியநண்பர்களாகிய சந்தாதாரர்களும் நீடூழிகாலம் வாழ வேண்டு மென்றும் பொன்னம்பலவனடியை எண்ணி துதிக்கின்றேன் - சுபம்.

சட்டுக்குடிப்பட்டி - மு. வே. நல்லதம்பி (பயிற்சலோ.)

மாதரொழுக்கம்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் - எவ்வளவு சிறியதா யிருந்தாலும் - ஒரு சிறு ராஜ்யத்திற்கொப்பா யிருக்கின்றது. அவ்விராஜ்யத்தை யாள்பவர் ஸ்திரீகளேயாவர். ஆகையாலேயே அவர்களுக்கு மனையாள், மனையாட்டி, மனைவி, இல்லாள் என்ற பட்டப்பெயர்களிடப்பட்டன. புருடர்க்கு இச்சிறப்புப் பெயர்கள் கிடையா. மனையான், மனையாளன், இல்லான் என்னும் பெயர்களைநாம் கேட்டிருக்கிறோமோ? அரசனின்றி அரசில்லையா மாறுபோல் மனைவியின்றி மனையுமில்லை.

எப்படி ஒருராஜ்யமானது அதன் தலைவனாகிய அரசனது நன்னெறி தீநெறிகளின் காரணமாக நந்நிலைமையோ தீயநிலைமையோ அடையுமோ அப்படியே ஒரு குடும்பமும். எனவே புருடர்களின் இல்வாழ்க்கைக்குரிய சுகதுக்கங்கள் மாதர்கள் நடந்து கொள்ளும் மாதிரியின்படி ஏற்படுகின்றன. ஆதலின் சகோதரிகளே! நீங்கள் உங்களது நிலைமையும் பொறுப்பும் எவ்வளவின வென்பதை யறிந்து கொள்ளுங்கள். இஃதிங்ஙனமாக.

உலகத்தில், பொதுவாகப் பெண்கள் பொல்லாதவர்கள் என்னும் ஒருவாக்கியம் உலவுகின்றது. பெண்கள் என்றாலே, 'அப்பா, பெண்களா வெகு சாஹஸக்காரிகள்! கூற்றிலுங்கொடியர்' எனக்கூறுகின்றனர். "பெண்களைப் படைத்து நமனை யென்செயப்படைத்தாய்," என்னும் ஓர் செய்யுளும் இருக்கிறது? "பெண்கொண்ட பேர்ப்பட்ட பாட்டையும் கேட்டையும், பேசுவோமே நெஞ்சமே," யெனக் கூறிப்போந்தனர் ஓர் பெரியார். உங்களிலொருவராகிய ஔவையார், "தையல் சொற்கேளேல்," என்றதேன்? இன்னும் பலர் பலவாறாக உங்களைக் குறை கூறி யிருக்கின்றனரே.

இங்ஙனம், யாவரும் ஒருபடித்தாய்க் கூறுவதால், இதில் சிறிதளவேனும் உண்மையிருக்கின்றதென்று நம்பவேண்டி வருகிறதல்லவா! எவ்வளவோ வுயர்நிலையி லிருக்கவேண்டிய நீங்கள் எவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறீர்களென்பதை நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். காரணம் உங்கள் நிலைமையையும் பொறுப்பையும் உங்களில் பெரும்பாலார் சரியாய் உணராதிருத்தலேயாம். உங்கள் முன்னோர்களாகிய சீதை யென்ன, தமயந்தி யென்ன, சந்திரமதி யென்ன, நளாயினி யென்ன, இன்னும் எண்ணிலடங்காத எந்திழைமார்களென்ன, இவர்களுடைய சரித்திரங்களை யெல்லாம் வாசித்திருக்கிறீர்களா? அவர்தம் பூதவுடம் பழிந்தும் புகழுடம் பழிந்தனவோ? சந்திராதித்த ருள்ளளவும் அழியாது உலவுமென்பது சத்தியமன்றோ. அவர்களது பின்றோன்றிய உங்கட்கு இத்தகைய இழிச்சொற்களுண்டாவது அந்தோ என்ன பரிதாபம்!

சோதரிகாள்! உங்களை யிழிவுபடுத்திக் கூறும் நோக்கங்கொண்டு இப்படி வரைந்தோம் என்று கருதாதீர்கள்; உங்கள் நடக்கையால் அம்மொழிகளை நீங்கள் பொய்ப்படுத்த முயலவேண்டும் என்பதே நமது மனப்பூர்வமான பிரார்த்தனையும் விருப்பமுமாகும். சிறந்த கற்புடைய புனிதவதிகள் இப்பொழுது மிருக்கின்றனரென்பது ஒருவராலும் மறக்கக் கூடாத தோருண்மை. ஆயினும் அவ்வாறில்லாதாரின் பொருட்டு சில விதிவிலக்குகள் ஈண்டு வெளியிடப்படுகின்றன.

முதலாவது குடும்பமென்ப தென்னவென்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது. ஒரு ஸ்திரீயும் ஒரு புருஷனும் தமதிரண்டொரு சிறுருடன் கூடிவாழ்வது மட்டுமே குடும்பமாகாது. மிருகங்களும் பறவைகளும் இவ்வாறு வசிப்பதைப் பார்க்கிறோம். பல்லோர் குழுமியிருப்பதே குடும்பம். மாமன்மார், மாமிமார், மைத்துனன்மார், ஞாதிகள் முதலியவர்களிடத்தில், அன்னிய குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்களாகிய உங்களுக்கு இயற்கையன்பு உண்டாய் விடாதென்பது சுபாவமே. உங்கள் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு மப்படியே. இதுயாவர்க்கும் சுபாவமாயமைந்துள்ளதே. இத்தகைய குடும்பங்களிலிருந்து காரியங்களை நிர்வகிக்க உங்களுக்கு ஒற்றுமை யத்தியா வசியமானது. யாவரிடத்தும் அன்பு கொண்டு, பேதபுத்தி பாராட்டாது, சொந்த தாய் தந்தை, சகோதர சகோதரிகளைப்போல உங்களால் கூடியவரையில் பாவித்தல்வேண்டும் எனெனில் அவர்கள் உங்கள் கணவரது பிரியத்திற்குப் பாத்திரமாகிய பந்துக்களன்றோ? கணவனுக்கு அதிருப்தியுண்டாகா திருக்க நீங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டியதவசியமன்றோ. ஒற்றுமையின்றி யாவரிடத்தும் பகைமைபாராட்டிவந்தால் அக்குடும்பம் சிறப்படையுமோ? 'சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த வலிமை.' "ஒத்தால் வாழலாம்? ஒத்தால் வாழலாம்," என்பதைக் கனவினும் மறத்தலாகாது. அன்பே அன்பைப் பெறும்.

இனி, கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை என்றபடி எல்லா இந்திரியங்களிலும் சிறந்த கண்களுக்கு மையிட்டுக்கொள்வதில் உங்களுக்கு மிக்க விருப்பமுண்டல்லவா? ஆம், அம்"மை" யால் நீங்கள் அழகுள்ளவர்களாகின்றீர்கள். ஆகவே இவ்வெல்லா "மை" களினும் சிறந்த "மை" யொன்றுண்டு. அதைத்தரித்துக்கொள்வீர்களாயின் உங்கட்குச் சமதையானோர் எங்கு மில்லை யென்னலாம் படி உயர்ந்த அழகைப் பெறுவீர்கள். உங்களுக் கிஷ்டமானால் சிறிதும் பணச்செலவின்றியே அது பெறக் கூடியது. அதன் பெயரென்னென்பீரோ? அதுவே பொறு"மை." பொறுமையே பூஷணம். பொறுமையின் பெருமையை யாரே அளவிடவல்லார். பொறுமை கடலினும் பெரிது. அன்னியர் உங்களுக்கியற்றும் இன்னல்களை யெல்லாம் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளுங்கள். தீமையோடு எதிர்க்காதேயுங்கள். தப்புவீர்கள். நீங்கள், குற்றமுள்ளவர்களா யிருந்தால் இது அனுபவிக்கவேண்டியதே யென்றும், குற்றமற்றவராயின் வினைப்பயனெனக் கருதியும் பொறுமையோடிருங்கள்; காரண மின்றி துன்பமிழைத்தோர் தங்கள் மனத்தாலேயே தண்டிக்கப் படுவார்கள்.

ஒற்றுமைக்கும் பொறுமை யவசியம். நீங்கள்மட்டும் மேற்கூறியபடி பொறுமையோடு நடந்து கொள்வீர்களாகில் கொஞ்ச நாட்களுக்குள் மிக்க நல்ல உத்தமிகள் என்று யாவராலும் கொண்டாடப்படுவதை யனுபவமாய்க் காண்பீர்கள்.

இதற்கடுத்தது இன்சொல். இதனால் யாவரையும் நாம் வசப்படுத்திக் கொள்ளலாம். உலகமே இன்சொல்லை யிச்சிப்பது. உபமானமாக கழுதையையும் குயிலையும் பாருங்கள். இன்னிசை பொருந்திய கோகிலத்தையோ, கர்த்தபத்தையோ நீங்கள் விரும்புவது. உங்கள்கணவர் முதலாயினோர் கோபித்துப் பேசும்போது நீங்களும் கோபித்துப் பேசாமல் நகைமுகத்தோடு இன்சொற்களை யியம்புவீராயின் அவர்களது கோபம் எவ்வளவோ சீக்கிரத்தில் சாந்தமடையும். உங்கள் மனதில் எவ்வளவு வருத்த மிருந்தாலும் வெளிக்குக் காட்டாமல் யாவரிடத்தும் இன்சொற் பகருங்கள்; அதனால் உங்களுக்குச் சுகமுண்டு. உங்கள் கணவர் பொருள் சம்பாத்யத்தினிமித்தம் வெளிச்சென்று திரும்புகையில் பலவித எண்ணங் கொண்டவர்களா யிருப்பார்கள். சில சமயங்களில் வருத்த முற்றும் சில சமயங்களில் கோபங் கொண்டு மிருப்பர். உங்கள் மாதுரிய வசனங்களால் அவற்றை மாற்றவேண்டும். இல்லையானால் அவர்கள் கோபத்திற் காளாகி வெறுக்கப்படுவீர்கள்.

நீங்கள் குற்றமற்றோரா யிருக்கையிலும், புருடரால் கோபிக்கப் பட்டவர்களாயின், அவ்வேளையே எதிர்த்துப் பேசி உங்கள் நிர்த்தோஷத்தன்மையை நிரூபிக்கமுயலலாகாது. பாபங்களுக்கெல்லாம் தாய் தந்தையாகிய கோபம் சாந்தப்பட, மாதுர்ய வசனங்கள் வசனித்து மற்றொருசமயம் அதைப்பற்றிப் பொறுமையாய்க் கூறினால் தங்கள் குற்றத்தைத்தாங்களே உணர்ந்து நொந்துகொள்ளுவதுமன்றி, உங்களையும் சமாதானப் படுத்துவார்கள். உங்களுக்கும் ஆறுதலுண்டாகும். இதற்கு மாறாக நடந்துகொள்ளுவீர்களாயின், அதாவது கோபிக்கும் வேளையிலே எதிர்த்துப் பேசுவீர்களாயின், எரியும் தீயில் எண்ணெய் விடுவதுபோலக் கோபம் அதிகரித்து மிக்க துன்பத்தை யுண்டாக்கும். ஏனெனில் கோபம் தோன்றிய விடத்தே மனமும் தன் வயத்ததாகாது அதன் வயத்ததாய்விடும். மனமற்றபோதே அதன்தொழிலாகிய சிந்தனையுமறும்; அச்சமயம் நீங்கள் கூறுவது பயன்படாது. கனிந்தமொழியும் கடுமொழியெனவே கருதப்படும். "பெண்டிற் கழகெதிர் பேசா திருத்தல்," "எதிரிற் பேசும் மனையாளிற் பேய்நன்று," என்று ஆன்றோர் அருளியமொழிகளை ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்.

(தொடரும்.)

பூ. ஸ்ரீநிவாஸன், *தமிழ்ப்பண்டிதர்* இராணிப்பேட்டை.

குறிப்பு:—நமது நண்பர் மேற்கண்ட வியாசத்தின் முதற்பாகத்தில் கூறியவை சில சகோதரிகளுக்குச் சற்றுகோபத்தை யளிக்கலாம் ஆனால் அவர்கள் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் அது அன்பால் தங்களுடைய நன்மைக்கே கூறப்பட்டதென்றும், மாதரைப்பற்றி யவ்வாறு கூறப்பட்டதற்கு மனந்தாளாமலே அந்த அபிப்பிராயத்தை மெய்ப்பிக்கும் விதமாய் நடவாதீர்கள் என்றே கூற முயன்றார் என்றும் நன்கு விளங்கும். வண்டிகள், கால் நடைகள் சென்றுகொண்டிருக்கும் பாதைகளில் பல சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் அவர்களில் நமக்கு அன்பிருக்கும் நமது பாலர்களை மட்டுமே வைதும் அதட்டியும் வீடுசெல்லும்படி துரத்துகிறோமேயன்றி, மற்ற பாலர்கள் விஷயத்தில் அவ்வாறு நடந்துகொள்கிறோமில்லை. அவ்வாறே நமது நண்பர் அன்பினால் மாதர்களைப் பற்றி யவ்வாறு கூறப்பட்டிருப்பதை யெடுத்துக் காட்டினாரேயன்றி வேறல்ல.

(பத்திராசிரியர்)

* அரிவாட்ட நாயனார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே கணமங்கலம் என்கின்ற ஊரில் இல்லறத்தை ஒழுங்காக நடத்துகின்றவரும் மிகுந்த செல்வமுள்ளவருமாகிய தாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார் - அவர் பரமசிவனுக்குச் செந்நெல் அரிசியும் செங்கீரையும், மாவடுவும் தினந்தோறும் கொண்டுபோய் அமுது செய்வித்து வருவார். இப்படி நிகழும் காலத்திலே கடவுளுடைய திருவருளினால் அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று. உண்டாகியும் அவர் கூலிக்கு நெல் அறுப்பவராகித் தாம் கூலியாகப் பெற்ற செந்நெலெல்லாம் சுவாமிக்கு அமுது செய்வித்து கார் நெல்லைக்கொண்டு தாம் ஜீவனம் செய்துவந்தார். செய்யும் நாளிலே, பரமசிவன் அவ்வூரிலிருக்கின்ற வயல்களிலுள்ள நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகும்படி அருள் செய்ய, நாயனார் மனமகிழ்ந்து தினந்தோறும் வயல்களுக்குப் போய் நெல்லறுத்து, கூலி வாங்கி, இப்படிக் கிடைத்தது பரமசிவனருளே என்று சுவாமிக்கு அமுது செய்விப்பாரானார். இப்படி நடக்கின்றபடியால் நாடோறும் உணவு இல்லாமைபற்றி, மனைவியார் வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள தோட்டத்திற்குப் போய் இலைக்கறி கொய்து சமைத்து வைக்க தாயனார் அதை உண்டு முன்போலத் தம் திருப்பணியைச் செய்தார். செய்யும் நாளிலே தோட்டத்திலுள்ள இலைக்கறியெல்லாம் அற்றுப்போக, மனைவியார் தண்ணீர் வார்க்க, அதனைப் பானம் பண்ணி, திருப்பணியைச் செய்து வந்தார். இப்படிச் செய்து வரும் நாளிலே ஒரு நாள் முன்போலச் சுவாமிக்கு அமுது செய்யும்பொருட்டு செந்நெல்லரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் கூடையில் வைத்துச் சுமந்து கொண்டுபோக மனைவியார் பஞ்ச கவ்வியங்கொண்டு அவருக்குப் பின்னாக நடந்தார். முன் செல்கின்ற தாயனார் பசியினாலே கால்தள்ளாடித்தவறி விழ, மனைவியார் பஞ்ச கவ்வியக் கலயத்தை மூடியிருந்த கையினால் அவரை அணைத்தார். அதனால் எல்லாம் கமரிலே சிந்திப் போகக்கண்டு தாயனார், இனிக்கோயிலுக்குப் போவதனால் பயன்யாது? என்று துக்கித்து, இங்கே சிந்திய செந்நெல்லரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவையும் கடவுள் அமுது செய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றேனில்லையே என்று அரிவாளினாலே தம்முடைய ஊட்டியை அரியத்தொடங்கினார். அப்பொழுது அவ்வடியார் தம்முடைய கழுத்தை அரிகின்ற கையைத் தடுக்கும் பொருட்டு பிரபஞ்ச மெங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமசிவன் உயர நீட்டிய திருக்கரமும் மாவடுவைக் கடித்தலால் உண்டாகின்ற விடேல் விடேல் என்னும் ஓசையும், கமரினின்றும் ஒக்க எழுந்தன. தாயனார், பரமசிவனுடைய திருக்கரம் வெளியில் வந்து அரிவாள் பிடித்த தம்முடைய கையைப் பிடித்த பொழுது பயங்கொண்டு, முந்திய துன்பம் நீங்கி, மனமிக மகிழ்ந்து, அவர் தமக்குச் செய்த திருவருளை வியந்து அஞ்சலிசெய்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு நின்றார், சுவாமி இடபாரூடராய்த் தோன்றி, நீ நம்மிடத்தில் வைத்த அன்பினாலே செய்த செய்கை நன்றாயிருக்கின்றது. நீ உன் மனைவியோடு வந்து நமது சிவலோகத்தில்

* பெரிய புராணத்திலிருந்து நமது ஆனந்தப் போதினியின் அன்பர்களுக்காக எடுத்து எழுதப்பட்டது.

வாழ்ந்திரு என்று சொல்லி, அவர்கள் உடன் செல்லப் போயருளினார். அந்தத்தாயனார் என்பவர் இங்கே சிந்தியவைகளைப் பரமசிவன் அமுது செய்யப் பெற்றேனில்லையே என்று துக்கித்து அரிவாளினாலே, தம்முடைய கழுத்தை அரிதலுற்றபடியால், அவருடைய பெயர் அரிவாட்ட நாயனார் என்றாயிற்று.

S. அகிலாண்டம் பிள்ளை. சோமபுரம்.

ஒரு விஞ்ஞாபனம்.

மகா—ள—ஸ்ரீ ஆனந்தபோதினி பத்திரிகாசிரியர் அவர்கள் சமுகத்திற்கு கோயமுத்தூர் என். வேணுகோபால் புத்தகசாலை மானேஜர் சிறு விஞ்ஞாபனம். ஐயா சென்ற ஆடிமீ வெளிவந்த ஆனந்தபோதினியில் எஸ். வி. பழனியப்பன் என்பார் எழுதிய நல்லொழுக்கம் என்னும் விஷயத்திற்கு ஆவணிமீ சஞ்சிகையில் ஒரு அறிவிப்பு எனத் தலையங்கமிட்ட விஷயம் என்னால் எழுதப் பட்டுளது யான் எழுதிய அவ்விஷயத்திற்கு ஐப்பசிமீ சஞ்சிகையிலும் மார்கழிமீ சஞ்சிகையிலும் மறுப்புகள் காணப்படுகின்றன. சிற்க அடியேன் இப்பொழுது இவ்வாசகம் எழுதநேரிட்ட காரணம் யாதோவெனில் இதிலிருந்து ஓர் பெருமையை அடையவேண்டுமென்றாவது அல்லது மறுப்புக்குமறுப்பு எழுதவேண்டுமென்றாவது முன்வரவில்லை. ஆயின் சிலர் என்மீது கொண்டிருக்கும் அருவருப்பையும் மனவருத்தத்தையும் நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் பொருட்டே இச்சிறுவிஷயம் எழுதத்துணிந்தனன். அதாவது மேற்படி எஸ். வி. பழனியப்பன் எழுதிய நல்லொழுக்கவிஷயம் விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்த தத்துவஞானவிளக்கம் என்னும் நூலினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதை ஞாபகப்பிசகாய் ஸ்ரீமான் யாழ்ப்பாணநல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் நான்காம் பால பாடத்திலிருந்தெழுதப்பட்டது என்று எழுதியனுப்பி விட்டேன். இது விஷயம் தவறிவிட்டதைப்பற்றி நண்பர்கள் மன்னித்தருளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அன்றியும் மேற்படியார் எழுதிய விஷயம் எந்த நூலினின்றும் எடுத்து எழுதப்பட்டிருந்ததோ அப்புத்தகத்திலுள்ள விஷய மடங்கிய பக்கங்களைக் கிழித்து இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். தயவுகூர்ந்து அதையும் மேலேவரைந்து காட்டும்படிக்கும் என் குற்றத்தை நீக்கியருளும்படிக்கும் இதனால் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

N. வேணுகோபாலன்.
மானேஜர்,
N. வேணுகோபாலபுத்தகசாலை,
கோயமுத்தூர்.

குறிப்பு:—நண்பர்களே! இவ்வருட சஞ்சிகைகளின் 32-ம் பக்கத்தில் மொட்டக்குறிச்சி (போர்ட் பாடசாலை) S. V. பழனியப்பன் என்ற நண்பர் "நல்லொழுக்கம்" என்ற விஷயத்தை வெளியிட்டதும், 47-ம் பக்கத்தில் (கோயமுத்தூர் புத்தகசாலை) N. வேணுகோபாலன் என்ற நண்பர் அதைப்பற்றி "அறிவிப்பு" என்ற விஷயத்தை வெளியிட்டதும் பிறகு 223-ம் பக்கத்தில் (கோயமுத்தூர்) P. M. R. மாணிக்கசுந்தரம் பிரதர் என்ற நண்பர் அந்த அறிவிப்பிற்கு மறுப்பு வெளியிட்டதும், அதன்

கீழ் நாம் வரைந்துள்ள குறிப்பும் சந்தாநேயர்கள் அறிந்தவிஷயமே. இப்போது, "அறிவிப்பு" என்ற விஷயத்தை யெழுதிய N. வேணுகோபாலன் என்ற நண்பர் மேலே வெளியிட்டிருக்கும் விஷயங்களை வாசிப்பதோடு, நண்பர்கள் மேற்கூறப்பட்ட விஷயங்களையும் ஒருமுறை நோக்கும்படி கோருகிறோம்.

முன் நாம் குறிப்பெழுதியபோது நாம் கருதியவாறின்றி இப்போது தான் இவ்விஷயத்தின் உண்மை அத்தாட்சியோடு வெளிவந்தபடியால், இதற்கு ஒரு முடிவுரை கூறவேண்டியது அவசியமாகிறது. முன்பு நமது நண்பர் N. வேணுகோபாலன் தமது அறிவிப்பில் S. V. ப. என்பவர் நாவலருடைய வாசக புத்தகத்திலிருந்து தமது விஷயத்தை யெழுதியுள்ளார் என்று தவறாய்த்தெரிவித்ததால் நாம் 221-ம் பக்கத்தில் வரைந்த நமது குறிப்பில் அவ்வாறு எழுத நேர்ந்ததற்காக இப்போது மிக்க விசனமுறுகிறோம்.

ஒருவரும் பிறக்கும்போதே கல்வியறிவோடு உதிப்பதில்லை யென்பது யாவரு மறிந்ததே. நமக்கு முன்பிறந்தோருடைய நூல்களிலிருந்தே நாம் யாவும் கற்றுக் கொள்கிறோம். அப்படி யிருந்தும் ஒருவன் அவ்வாறே தான் கற்றுத் தன் அறிவை விர்த்திசெய்துக்கொண்டபின், தன் மனப்பெட்டியில் சேகரித்துக்கொண் டிருக்கும் விஷயங்களைத் தன் அனுபவத்தோடு தன் சொந்த மொழிகளால் பிறருக்கு நன்கு புலப்படும் வண்ணம் அமைத்து வெளியிடும் விஷயமே 'அவன் எழுதியது' என்று கூறப்படுகின்றது. நூற்களும் இவ்வாறே.

அப்படிக்கின்றி ஒரு குறித்த நூலைப்பார்த்து அதிலுள்ள விஷயங்களை முழுதும் அவ்வாறேயாவது, இடையிடையில் விட்டாவது, அங்கொரு வார்த்தை இங்கொருவார்த்தை மாற்றியாவது எழுதப்பட்ட விஷயம் 'அவன் எழுதியது' ஆகாது. அத்தகைய வியாசங்களை யெழுதுவோர், இது இன்ன நூலிலிருந்து எழுதப்பட்டது, அல்லது அதிலிருந்து சுருக்கி எழுதப்பட்டது, அல்லது இன்ன நூலையாதாரமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டது என்றேனும் வெளியிடல் வேண்டும்.

இப்போது நமது நண்பர் S. V. பழனியப்பன் என்பவர் எழுதியுள்ள "நல்லொழுக்கம்" என்ற விஷயம் "தத்துவஞான விளக்கம்" என்ற ஒரு பழைய நூலிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் முழுதும் அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல் இடையிடையில் ஒவ்வொரு விஷயம் விடப்பட்டும் எங்கோ ஒவ்வொரு வார்த்தை மாற்றப்பட்டும் இருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த விஷயம் மேற்படி நூலிலிருந்து எழுதப்பட்டது, அல்லது அதிலிருந்து பொறுக்கி எடுத்து எழுதப்பட்டது, என்றுவது கூறப்படவேண்டுமே யன்றி, இதை யொருவர் தாமாய் எழுதியதென்று கருத நியாயமில்லை.

நண்பர் N. வேணுகோபாலன் என்பவர் வெளியிட்ட அறிவிப்பிற்கு மறுப்பெழுதிய நண்பர் P. M. R. மாணிக்கசுந்தரம் பிரதர், "N. வேணுகோபாலன் தமது அறிவிப்பில் குறித்தப்படி இது நாவலர் நூலிலிருந்து வரையப்பட்டதல்ல, "தத்துவஞானவிளக்கம்" என்ற நூலிலிருந்து எழுதப்பட்டது" என்று கூறுது N. வேணுகோபாலன் என்ற நண்பர் எழுதிய தவறினால் நேர்ந்த அனுகூலத்தை யாதாரமாகக் கொண்டு தமது மறுப்பை வெளியிட்டதற்கு மிக்க விசனிக்கிறோம். ஏனெனில் இவர் தமது நண்பர்

S. V. ப. விற்காகப் பரிந்து வந்து தம்மறுப்பை யெழுதியவரையில் இவர் உண்மையறிந்தே யெழுதியிருக்கவேண்டும். "தத்துவஞானவிளக்கம்" என்ற நூலில் பிரஸ்தாப விஷயங்கள் அடங்கியுள்ள 37 முதல் 44-ம் பக்கம் வரையிலேயே நம்மிடம் அனுப்பப்பட்டிருப்பதால் அதன் நூலாசிரியர், சரியான பிரசுரகாலம் முதலியன விளங்கவில்லை. ஆனல் அப்பக்கங்களின் தோற்றத்தால் அது ஒரு பழையநூல் என்று மட்டும் ஊகிக்கத்தக்கதா யிருக்கிறது.

இதே அறிவிப்பைப்பற்றி 147 - ம் பக்கத்தில் "நண்பர்களுக்கு ஓர் விஞ்ஞாபனம்." என்றவிஷயத்தை வெளியிட்ட தா. சி. தேசிகர் (அனுக்கப்பட்டு) என்ற நண்பரும் இதை கவனிக்குமாறு கோருகிறோம். N. வேணுகோபாலன் என்ற நண்பர் ஆறுமுக நாவலர் வாசகத்திலிருந்து அந்த விஷயம் எழுதப்பட்டதென்று தவருய்த் தெரிவித்ததே, தா. சி. தே. என்ற நண்பரும் அவ்வாறு எழுத நேர்ந்ததற்குக் காரணம் என்பது இப்போது யாவர்க்கும் நன்கு புலப்படும்.

முடிவில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி நாம் மிக்கவிசனிக்கிறோம். விஷயதானம் புரியும் நண்பர்கள் இனியேனும் ஆனந்தன்மேல் கிருபை பாலித்து இத்தகைய விஷயங்கள் நடைபெறற்கு இடங்கொடாதொழுகும் வண்ணம் மிகவும் பிரார்த்திக்கிறோம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

கம்பனை யிழித்துக்கூறிய துண்மையா ?

மேற்கண்ட தலைப்பெயரிட்ட விஷயமொன்றை நமது சந்தாதேயரில் ஒருவராகிய D. M. சிவபாக்கியம் பிள்ளை (வெல்லிங்டன், நீலகிரி) என்பவர் நமக்கு அனுப்பியுள்ளார்-அதன் முற்பாகத்தில், நமது சஞ்சிகையின் 208-ம் பக்கத்தில் "கம்பனை யிழிவாய்க் கூறுவானேன்?" என்ற வியாசத்தில் "பெண்கல்வி" என்ற சஞ்சிகையின் 304-வது பக்கத்தில் பிரசுரித்திருப்பதாய்க் கூறப்பட்டுள்ளதும் நடராஜன் என்பவரால் எழுதப்பட்டதுமான விஷயத்திற்கு மறுப்பு எழுதி யிருக்கிறார்.

ஆனல் அதில் நடராஜர் எழுதிய விஷயத்தைத்தவறென்று கண்டித்தெழுதவாவது, அல்லது தமது ஆன்மார்த்த குருவென அவர்கூறும் சிவத்தியானானந்தன் என்பவர் எழுதியபடி அகலிகை சாபவிமோசனம் பொய்யே யென்று நிரூபிக்கவாவது முயலாது (சுபட்சத்தைத் தாபிப்பது, பிறபக்ஷத்தைக் கண்டிப்பது என்ற இரண்டையும் விட்டு) தமது குரு மகரிஷியென்றும் **தற்காலத்து இறைவனருளால் காரணார்த்தமாய்ப் பூவுலகிற்கனுப்பப்பட்ட மஹானென்றும்**, * இன்னும் பலவாருய்ப் புகழ்ந்து கூறி அத்தகைய மகான்வார்த்தையை மறுக்காது அப்படியே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று முடிக்கிறார்.

இக்காரணத்தோடு 'பெண்கல்வி' யிலுள்ள விஷயத்திற்கு மறுப்பெழுதும் நமது நண்பர் அதை யச்சஞ்சிகையிலேயே வெளியிடுவது உசிதமாதலாலும் அப்பாகத்தை நாம் ஈண்டு வெளியிடல் அனுவசியமாயிற்று.

இனியவர் தம்கடிதத்தின் பின் பாகத்தில், சீடன் என்பவர் நமது சஞ்சிகையின் 208-ம் பக்கத்தில் "கம்பனை யிழிவாய்க் கூறுவானேன்"

---

* இங்கு பெரிய எழுத்திலுள்ளவை அவர் மொழிகளே.

என்ற தலைப்பெயரோடு வெளியிட்டிருக்கும் விஷயத்தை மறுத்தெழுதுகிறார். அப்பாகத்தை மட்டும் ஈண்டு வெளியிடுகிறோம். அது பின்வருமாறு:—

" * * * * * * *
* * * * * * *

இல்லாத ஒரு விஷயத்தை உண்டென்று ஒப்புக்கொண்டு நம்புவதில் உலகத்தோர்க்கு என்ன கெடுதியுண்டாகும் எனச் 'சீடன்' என்பவர் ஆனந்தபோதினி டிசம்பர் சஞ்சிகையிற் கேட்பது நியாயமா? பெரியோர் கூறிய வாக்குக் குற்றங்களில் வெற்றுரையாடல் ஒரு குற்றமல்லவா? பொய் குறளை வன்சொல்லோடு இப்பயனில் சொல்லுஞ் சேர்த்துக் கணிக்கப்படுவதின்று? அதனால் 'சீடன்' என்று கையொப்பமிட்டவர் பொய்மையைப் பொய்யெனக் கூறியதற்காக எமது குருநாதனை யிழித்துக் கூறுவது சரியன்றெனவே யெனக்குத் தோன்றுகிறது. உலகத்து ஜன நிலையின் மன நிலையைத் தூக்கத்தினின்று தட்டி யெழுப்பி அதனை மீண்டும் மீண்டும் அவ்வந்நிலைக்குச் செல்லாதபடி ஜாக்கிரதைப் படுத்தும் அவரது மொழியைக் கேவலம் தமது கல்விப் பெருமையையும் வாசாலகத்தையுங் காட்டவந்தவர்களது மொழிபோலக் கருதாது, இத்தகைய பெரியார்களது வாக்கிலிருந்து வரும் ஸாரநிறைந்த வார்த்தைகளை யொவ்வொருவரும் கேட்டுக் குணப்படுவார்களென்று நம்புகிறோம். சபானுக்கிரகசக்தி யுண்டென அநுமானத்தால் மாத்திரமே யன்றி பிரத்தியட்சத்திலும் இப்பெருந்தகையாரிடத்து யாம் பலவாறும் கண்டுள்ளோம் என்பதையும் நம் நண்பர்கள் அறிவார்களாக.

வெல்லிங்டன்
13—1—19. சிவபாக்கியம்."

நேயர்களே!—சிவபாக்கியம் என்ற நண்பருடைய மேற்கண்ட மொழிகளையும், சீடன் என்பவர் 208ம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ள விஷயத்தையும் நண்பர்கள் ஒத்திட்டுப்பார்த்தால் உங்களுக்கே யுண்மை சுலபமாய் வெளியாகிவிடும். ஆதலால் நாம் இதைப்பற்றி இரண்டொரு விஷயங்களை மட்டும் சுருக்கமாய்க்கூறி முடித்து விடுகிறோம்.

நமது சந்தா நேயர் மேலே கூறியுள்ள வாற்றால் 'சீடன்' அகலிகை சாபவிமோசனத்தை நடக்காத விஷயம் என்று நம்புவதாகவும், இல்லாத ஒரு விஷயத்தை உண்டென்று ஒப்புக்கொண்டு நம்புவதில் உலகத்தோர்க்கு என்ன கெடுதி யுண்டாகும் என்று கூறியதாகவும் தெரிகிறது.

நேயர்களே! 208-ம் பக்கத்தில் சீடன் கூறியிருப்பதை வாசித்தால் அவர் அகலிகை விஷயம் மெய்யென்றே தாயுமானவர் மேற்கோளோடு தாபித்திருப்பதுமன்றி, இதைப் பொய்ப்படுத்துமுன் இது என் மெய்யல்லவென்பதை நிரூபிக்க வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறாரென்றும், இன்னும் (209ம் பக்கத்தின் ஆரம்பத்தில்) நமது முன்னோரின் சாபானுக்கிரகசக்தியையும் அறியச்செய்விக்கச்செயல்......முதலிய வற்றையும் அறியாதாரே யிதைப் பொய்யென்று கூறுவர் என்று மொழிந்திருக்கிறாரென்பதும் அங்கை நெல்லிபோல் விளங்கும். அப்படியிருக்க, இந்த நண்பர் சீடன் வார்த்தைகளை யிவ்வாறு நேர்மாறாக மாற்றி வெளியிடுவதால் இவர் மனமும் வாக்கும் ஒருமித்துப் பேசுகிறாரா வென்பதை நீங்களே சிந்தித்துப்பார்க்கக்கோருகிறோம்.

தம்மால் குருவாக மதிக்கப்பட்டவர் மகரிஷியென்றும் அவர் சாபானுக்கிரக சாமார்த்திய முடையவரென்றும் நம்புவதோடு, அவர் மொழிகளுக்கு மறுத்துக்கூறாது யாவரும் ஸார நிறைந்த அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் குணப்பட வேண்டும் என்றும் கருதும் இவர், முன்னோர்களின் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியங்களையும், ஸ்ரீராமரைப் போன்ற அவதார தெய்வங்களின் தெய்வீக வல்லமையையும், தாயுமானவர் முதலிய ஞானிகளின் வாக்கையும் அலட்சியமாய்க் கருதிப் பொய்யென்று கூறத் துணிவது என்னமதியோ நீங்களே சிந்தித்தல்வேண்டும்.

தாம் குருவாய்க் கருதும் சிவத்தியானானந்தர் என்பவரை யிவர் எவ்வளவோ உயர்த்திக் கூறுவதைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் புகலவில்லை. ஏனெனில் ஒருவர் இன்னொருவரைக் குருவாய் நம்பிப் புகழ்ந்து கூறுவதை நாம் மறுத்துக் கூறப் புகுவது அனாவசியமும் பாபமுமான காரியமே. அதோடு அவரைப் பற்றி நாம் சுத்தமாயறியோம்.

ஆனால் இதுகாறும் சமயாசாரிகள் முதலிய மகான்களும், உலகில் தோன்றிய தாயுமானவர், பட்டினத்தடிகள், குமாரகுருபர சுவாமிகள், குமாரதேவர், சாந்தலிங்கர் முதலிய எண்ணரிய ஞானிகளும் பொய்ச் சமயங்களைக் கண்டித்து, உலகிற்கு மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதித்து, அடியார்களுக்கு நல்வழிகாட்டும் தொண்டையே மேற்கொண்டார்களன்றி நீட்டின மரத்திலேயே கூர்பார்ப்பது போல் நம்முன்னோர் நூல்களைக் கற்று அதனால் உண்டான அறிவு வளர்ச்சியைக் கொண்டு, அவர்களால் நமது நன்மைக்காக இயற்றப்பட்ட புராண இதிகாசங்கள் முதலிய அவர்கள் மொழிகளிலேயே குற்றங்கள்கூறிக் கண்டித்து, அதற்காக வாதஞ் செய்யும் தொழிலில் தலைப்பட்டவர்களாவது, அத்தகைய விஷயங்களுக்கு இடந்தந்தவராவது உண்டென்று நாம் இதுகாறும் கேள்விப்படவில்லை.

நீடன் கூறியது "முன்னோர்களை அலட்சியமாய்க் கூறலாகாது, அவர்கள் மொழிகளில் அனாவசியமான குற்றங்களை யேற்படுத்தலாகாது, அவர்கள் அபூர்வவல்லமைகளில் அவநம்பிக்கை வைத்து அவற்றைப் பொய்யென்று கருதலாகாது" என்பதேயன்றி, இந்த நண்பர் கூறுவதுபோல் அவர் ஒருவரையும் இழித்துக் கூறவில்லையென்பது, அவர் வியாசத்தால் நன்கு விளங்குவதால் நாம் அதைப்பற்றிக் கூறவேண்டுவதில்லை.

விஷயம் இவ்வாறிருப்பதாலும், நமது நண்பர் நீடன் கூறியவற்றை மாறாக வெளியிட்டதாலும், நாம் உண்மையை யுணர்ந்து கொள்ளலாமாதலால், இத்தகைய அனாவசியமான வாதங்களுக்கு இனி நமது சஞ்சிகை இடந்தராது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

பத்திராசிரியர்.

பொது அறிவிப்பு.

சந்தா நேயர்களும், விஷயதானம் புரியும் நண்பர்கள், சஞ்சிகாபிமானிகளும் தயவு செய்து இவ்வேண்டுகோளைக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

1. சிலர் தங்களுக்குப்பிரியமான ஒரு நூலிலுள்ள ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி, அல்லது தங்களுக்குத் தோன்றிய ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி

எழுதி அதற்குச்சஞ்சிகையில் விடையளிக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். சிலர் பயனற்ற விஷயங்களைப்பற்றியும் சந்தேக நிவர்த்திசெய்யும்படி எழுதுகிறார்கள். ஒருவர் "ஜீவவதை செய்யலாகாது மாமிசம் புசிப்பது மகா பாபம் என்று ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி மிக்க விஸ்தாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில் எனக்கொரு பெரிய சந்தேகம் தோன்றியிருக்கிறது அதற்கு விடை விபரமாய்ச் சஞ்சிகைகளில் தெரிவிக்க வேண்டும். அச்சந்தேகமாவது:—புலிமட்டும் மனிதரையும் ஆடுமாடுகளையும் கண்டால் ஜீவகாருண்யம் பாராமல் கொன்று தின்று விடுகிறதே, அதுமட்டும் என் அப்படிச்செய்கிறது?" என்று கேட்கிறார்.

நேயர்களே! சந்தேகம் என்றால் பலருக்கும் சந்தேகம் உதிக்கத்தக்க விஷயமாயும், அச்சந்தேக நிவர்த்தி யாவர்க்கும் அவசியம் வேண்டியதாயும் யாவரும் விரும்பத்தக்கதாயும் இருத்தல் வேண்டும். ஒருவர்க்குமட்டும் திருப்தியளிக்கத்தக்கதாயிருக்கும் விஷயங்களைச் சஞ்சிகையில் வெளியிடல் உசிதமாகாது. தனித்தனியாய் அவரவர்களுக்கும் விடையளிப்பதற்கு நமக்கு அவகாசமில்லை. ஆகையால் நேயர்கள் இது விஷயத்தில் நம்மை மன்னிக்க வேண்டுகிறோம்.

2. சிலர் தங்களுக்குப் பிரியமான ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி, அல்லது தங்கள் அனுபவப்படி அவசியம் என்று தமக்குத் தோன்றும் எந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வியாசம் எழுதிச்சஞ்சிகையில் வெளியிடவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அவ்வாறு கோரப்பட்ட விஷயம் பொதுவாய் யாவர்க்கும் பிரியத்தையும் பயனையும் அளிக்குமென்றும், இதுகாறும் அத்தகைய விஷயம் வெளியிடப்படாததால் நாம் வெளியிடவேண்டியது அவசியமென்றும் தோன்றினாலன்றி, ஒவ்வொருவர்பிரியப்படிக்கும் நடப்பது சாத்தியமாயிராதென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

3. அனேகர் தாங்களே வலிய எழுதும் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி விடையளிக்கத் தபாற்பில்லை யனுப்பாமலே, தங்கள் கடிதத்திற்கு விடையளிக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். பயனற்ற கேள்விகளைக் கேட்டு அதற்கு விடையளிக்கும்படிக்கும் அப்படி யெழுதுகிறார்கள். அத்தகையோர் நாம் விடையளிக்காததற்கு நம்மேல் குறைகூறாதிருக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

விஷயதானம் புரியும் நண்பர்கள் தமிழ்மாதம் 15-உ க்குள்ளாவது இங்கிலீஷ் மாதம் 30உ க்குள்ளாவது அனுப்பிவிட்டால்தான் அடுத்த (தமிழ்) மாதச்சஞ்சிகையில் அதை வெளியிட அனுகூலப்படும் என்பதை மறவாதிருக்கக் கோருகிறோம்.

(பத்திரிகாசிரியர்.)

வைத்தியக் குறிப்பு.

(119-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இதைக் கண்ணுறும் எனது சகோதர சகோதரி சந்தாதாரர்களாகிய உங்களுக்குத் தெரிவிப்பது யாதெனில், சிலகாலமாய் எனக்கு நேரிட்ட சில சந்தர்ப்பக் குறைவினால் என் புல்லறிவிற்கு எட்டிய வரையில் எழுதி வந்த வைத்தியக் குறிப்பு விஷயதானம் நின்றிருந்ததைப் பற்றி விசனிக்கிறேன். அதுவிஷயமாய்ப் பல நண்பர்கள் கடித மூலமாய்க் காரணங்

கேட்டிருகின்றபடியால், அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வந்தனத்துடன் இது தெரிவித்துக்கொள்ளப் படுகிறது. மேல் நாட்டு வைத்தியம் பரவியிருக்கும் இன்னாளில் நம் நாட்டு வைத்தியத்தின் பெருமை குன்றியிருப்பது சகலர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே; ஆனாலும் இதைப்பற்றி விரிவாய் எழுத மனமில்லையாயினும் நண்பர்கள் பொருட்டுச் சிறிது எழுதுகின்றேன். சில பண்டிதர்களும் பிரபுக்களும் முறையிடும் வாக்கியங்களைக் கொண்டு சில நாளைக்கு முன் நமது சென்னை இராஜப்பிரதிநிதி சபையில் சில அங்கத்தினர்களால், 'நமது ஆயுர்வேத ஔஷதங்களைப் பலர்க்கும்பயன்படுமாறு இராஜாங்கத்தார் என் உபயோகித்த லாகாது, என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு, பிரதான மெம்பர்களால் அவ்வாறு கேட்கப்பட்டகேள்வி நிராகரிக்கப்பட்ட விஷயம் சகலரும் உணர்ந்ததாகும். அதை முன்னிட்டுப் பலர் பல சபைகள்கூடி, நிராகரித்தது பிசகெனப் பேசினதாய்த் தெரியவருகின்றது. இதை முன்னிட்டு நமது சென்னை மேல் நாட்டுப்பிரதான வைத்தியர் செய்த யுக்தியாவது:—ஸ்ரீமான் டாக்டர் கோமன் என்பவரை ஆயுர்வேத ஔஷதங்களைப் பரிசிலனை செய்து உபயோகப் படும்படியான ஔஷதங்களைக் கண்டு பிடிக்கு மாறு சொல்ப காலத்திற்கு நியமித்துள்ளதாய்த் தெரிகின்றது. இந்நியமனத்தால் ஒரு பிரயோஜனமும் விளையாமல் போவதுமன்றி, ஆயுர்வேத ஔஷதங்கள் உபயோக மற்றன வென்று மேல் நாட்டு அதிகாரிகள் நிராகரிப்பதற்கு ஒரு பெரும் சகாயமா மென்று சொல்லலாம்; எப்படியெனில், சாதாரணமாய் ஒரு மேல் நாட்டு வைத்தியர், அபாரமாய் இருக்கப்பட்ட, நமது ஆயுர்வேத சாஸ்திரங்களை நன்கு உணராமலும் சிலகாலமாவது ஔஷதங்களின் உண்மை முறைகளைத் தெரிந்து செய்வதில் சிரத்தை யெடுத்துக் கொள்ளாமலும் பலவிடங்கட்குச் சென்று, ஏதோசில வைத்தியர்களைக் கூப்பிட்டு உங்களிடம் இருக்கும் மருந்துகளைக் கொடுக்கவெனச் சிலவியாதிகளைக் குறிப்பிட்டு கேட்பதனல் என்ன ஔஷதங்கள் இவர்களுக்குக் கிடைக்கப் போகின்றதென்று தெரியவில்லை. நமது இந்து தேசமானது வெகுநாட்களாய்ச் சீர்திருத்தம் குறைந்து நிலை கெட்டுக் கிடக்கும் இந்நாளில் ஒழுங்காய் சாஸ்திர விற்பத்தியுடன் மஹான்களின் முறைகளை ஆதரிப்பவர் பெரும்பான்மையும் இல்லை யெனவே சொல்லலாம். இத்தகைய இக்காலத்தில் இவர்கள் செய்யும் பரிசிலனையின் முடிவால் உண்மை மருந்துகளைத் தெரிந்துக் கொள்ளாமல் ஏதோ சில ஔஷதங்களைச் சிற்சில பண்டிதர்களைக் கேட்டு தெரிந்து கொண்டு, அம்மருந்தில் குணமில்லை யென்றும் மேல் நாட்டு மருந்தே விசேடமென்றும் வெகு சுலபமாய் ஆயுர்வேதத்தை நிராகரித்து விடுவார்களென்பது திண்ணம். ஆனல் இதைக் கண்ணுறும் நமது சகோதர சகோதரிகளும், வைத்திய பண்டிதர்களும் இந்நாளில் செய்ய வேண்டிய வேலை யாதெனின், நமது ஆயுர்வேதம் நீடித்தோங்க மேல் நாட்டார்களின் உதவியைக் கோராமலே ஆங்காங்கு ஆயுர்வேத பள்ளிக் கூடங்களும், ஆயுர்வேத சிகிச்சாசாலைகளும் ஏற்படுத்தல் அவசியமாம். இதற்கு முக்கியமாய் தற்காலத்தில் செய்யவேண்டிய காரியம் யாதெனில், மேல் நாட்டாரைப்போல் நம் நாட்டாரும் முதல் முதல் வைத்திய பத்திரிகைகள் நடத்த ஆரம்பித்தல் வேண்டும். அப்பத்திரிகைகளில் ஒவ்வொரு பண்டிதர்களும் அவரவர்கள் செய்து வரும் சிகிச்சைகளையும் வியாதிகளின் மூலங்களைக் கண்டு பிடித்த விதங்களையும் தெளிவாக ஒளிப்பில்லாமல் ஔஷதங்களின் விவரத்தோடு வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். அன்றியும் பல வைத்திய

சங்கங்கள் ஏற்படல் வேண்டும். அச்சங்கங்களில் வாரத்திற்கொரு முறை பலபண்டிதர்களும் அவரவர்களால் கையாளப் பட்ட ஔஷதங்களின் இரகசியங்களை ஒருவருக்கொருவர் தாராள மனதுடன் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். நமக்குத் தெரிந்த ஔஷதங்களின் முறைகள் அன்னியர்க்குத் தெரிந்தால் நமக்கு இலாபம் உண்டாக மாட்டாதென்னும் குறுகிய எண்ணம் எதுவரையில் நம்மவர்களை விட்டொழியாதோ, அதுவரை நம்தேசம் முன்னடையாதென்பது திண்ணம். முன்னோர்கள் ஔஷதங்களை இரகசியமாய் உபயோகிக்க வேண்டுமென்ற விதியேற்படுத்தியிருப்பது உண்மையே யாயினும், அந்த இரகசிய மென்பது நோயாளிகளுக்கும் வைத்திய பண்டிதர்களல்லாதவர்களுக்கும் சொல்லக்கூடாதென்பதே ஒழிய, வைத்திய பண்டிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாதென்பதல்ல.

முன்னோர், சகலரும் கையாண்டு உஜ்ஜீவிக்கும் வண்ணம் முறைகளை எழுதிவைத்தார்களே ஒழிய, தற்காலத்தைப் போல் ஒருவர் தனக்குத் தெரிந்ததை வேறுயாருக்கும் சொல்லாமல் தன்னோடு அழிந்துவிடுமாறு செய்யவில்லை. ஆகையால் நம் தேச ஔஷதங்கள் விருத்தியடைய வேண்டுமானால் சகலரும் தங்கள் தங்களுக்குத்தெரிந்துள்ள அருமை வாய்ந்த மருந்துகளை, பலவைத்திய பண்டிதர்களும் அறிந்து பலர்க்கும் பயன்படுமாறு செய்வித்தல் தற்காலத்தில் அவசியமாயிருக்கின்றது. இல்லையேல் காலடைவில் நமது சிகிச்சைகள் நாசமடைவதோடு பூராவும் நம் தேசத்தில் ஆயுர்வேதம் என்னும் பெயர் இல்லாமல் போய்விட மேல்நாட்டார்களால் நேரிட்டாலும் நேரிடும். நமது தேசப்பெருமைவாய்ந்த சிகிச்சைகள் சில வாசிப்பில்லாத தாழ்ந்தவர்களும் ஔஷதங்களின் குணகுணங்களை உணராது சிகிச்சை செய்யும் பண்டிதர்களுமாகியவர்களால் செய்யப்பட்டதே நம் நாட்டு வைத்தியம் பலரால் கைவிடப் பட்டதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. ஆனபடியால் தற்காலம் பண்டிதர்களெனப் பேர் வாய்ந்த சில சுதேச வைத்தியர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டியவை யென்னவெனில், அவர்களுக்கு தேக தத்வங்களையும், அவயவங்களின் நிலைமையையும், இருதயம், குரல்வளை, பித்தாசயப்பை, ஜீரணப்பை, உதிரப்பை, நீர்ப்பை, மலப்பை, குடல் இவைகள் இருக்கு மிடங்களும், இவைகளின் பேதத்தால் உண்டாகக் கூடும் வியாதிகளின் லக்ஷணங்களையும் நன்றுயுணருமாறு செய்வித்தல் வேண்டும். அன்றியும் இனிவரும் பண்டிதர்களுக்கு கலாசாலை ஏற்படுத்திச் சில காலம் அக்கலாசாலையில் பயின்று தேர்ச்சியடைந்த பிறகு வெளிவந்து சிகிச்சை செய்ய ஆரம்பிக்குமாறு செய்வித்தல் வேண்டும்.

ஒரு சுதேச வைத்தியர் விஷஜுரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட வியாதியஸ்தருக்கு அநேக நாட்களாகப் பலமருந்துகளைக்கொடுத்துச் சரீரத்தை உஷ்ணிக்கச் செய்து இருமல் முதலிய பல வியாதிகளும் மேற்கொண்டு தொந்தரவு செய்யுமாறு செய்து விட்டார். அவ்வியாதியஸ்தர் மனம் நொந்து மேல்நாட்டு வைத்தியரிடம் செல்லும்படி நேரிட்டது. அவர் பார்த்தவுடனே உள்வயிற்றில் ஜுரக்கட்டியானது இருக்கின்றதென்றும், அதற்கு ஒரு மாதம் வரை கொய்னு மருந்தை உபயோகித்து வந்தால் குணமடைவாரென்றும் சொன்னார். அவ்வண்ணம் அநுஷ்டித்து அவர் குணமடைந்து மீண்டும் அச்சுதேச வைத்தியரிடம் சிகிச்சை செய்து கொள்வதினின்றும்

ஙகி விட்டார். அதற்கு என்ன காரணம் என்று யான் கேட்டதற்கு "அச்சுதேச வைத்தியருக்கு என் வயிற்றிலிருக்கும் கட்டியை உணரும் திறமையின்மையால் ஜுரக்கட்டிக்கு கொடுக்க வேண்டிய ஔஷதங்களை விட்டு சாஸ்திரங்களில் கூறிய சகல மருந்துகளையும் உபயோகப்படுத்தி என் சரீரத்தை நலிக்கச் செய்து விட்டார். கடைசியில் மேல்நாட்டு வைத்தியரால் நான் குணமடைந்தேன். ஆனபடியால் இச்சுதேச வைத்தியர்களுக்கு உள்ளே யிருப்பதை உணரும் திறமையின்மையால் இவர்கள் பலமருந்துகளை கொடுத்து சரீரத்தைக் கெடுத்துவிடுகின்றார்கள் ஆனபடியால் சுதேச வைத்தியத்தில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை" யென்று சொன்னார். இதனால் நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டியது யாதெனில் நம்நாட்டு வைத்தியர்களை சீர்திருத்த ஏது வின்மையால் நம்முன்னோர்களின் அருமைவாய்ந்த சிகிச்சைகள் பயனற்றனவென மதிக்கப்படும்படி நேரிடுகின்றது. அது போல் அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லக் கூடுமானாலும், இவைகளால் இனி நாம் தெரிந்து செய்துகொள்ளவேண்டிய திருத்தம் யாதோ அதை ராஜாங்கத்தார் உதவி யில்லாமல் நாமே செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது என்சிற்றறிவிற்கு தோன்றியபடியால் இதை வெளியிடலாயினேன். இனி பழையபடி வியாதிகளின் காரணங்களையும் சிகிச்சைகளையும் தெரிந்த வரையில் அடுத்த சஞ்சிகையில் எழுதத் தொடங்குவோம். கடவுள் அருள்புரிவாராக. (தொடரும்)

டாக்டர் M. மாசிலாமணி முதலியார்.

கற்கோட்டை—நாவல்

(279-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

டாக்டர் பராங்குசன் 'தினம் அக்கு சென்று அவளுக்கு ஔஷத மளிப்பானானதால், சில நாட்களுக்குள் அவன் மடிவாள்; அதோடு நமது இரகசியத்தை யறிந்த ஒரு ஆசாமியும் ஒழிகிறாள். அப்புறம் நாம் அஞ்ச வேண்டிய காரணமேயில்லை" என்று சிந்தித்துச் சந்தோஷத்தோடு அறையை விட்டு வெளிச்சென்றான்.

அந்தோ, கெட்ட எண்ணமுடையவர்களுக்கு, "எங்கும் நிறைந்த ஒருவன் நமது உள்ளத்திலேயே யிருந்து நமது எண்ணங்களனைத்து மறிகிறான். அவன் நமது கெட்ட எண்ணம் நிறைவேறும்படி விடுவானா, நமக்குத் தக்க தண்டனை விதிப்பானல்லவா?" என்று மனதில் உதிப்பதில்லை.

இராணி அறையைவிட்டு வெளிச் சென்ற இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து, அங்கிருந்த ஒரு உடுப்பு அலமாரி திறக்கப்பட்டதும் அதன் உள்ளே யிருந்து கோகிலம் வெளிவந்தாள். அவள் முகம் சவம்போல் வெளுத்திருந்தது. நடந்த விபரீதமான சதியாலோசனைகளைக் கேட்டதாலும், எந்த சமயம் தான் ஒளித்திருப்பதை யிராணி கண்டுவிடுவாளோவென்ற திகிலாலும், அவள் மனம் மிக்க சலனமடைந்து முகம் விகாரப்பட்டிருந்தது.

முன்பு கோகிலம் தங்கம்மாளிடம் சம்பாஷித்த பிறகு அவளுக்கும் இராணிக்கும் என்ன சம்பாஷணை நடக்கிறது பார்ப்போமென்று கருதி

இராணியும் தங்கம்மாளும் சம்பாஷித்த அறையிலுள்ள கள்ளக்கதவின் பின் மறைந்து உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். நடந்த சம்பாஷணையும் பிறகு இராணி தர்க்காளை வரும்படி கூறியதையும் கேட்டாள். இராணியின் பெரிய இரகசியம் எதுவோ தங்கம்மாளுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதென்றுமட்டும் தெரிந்துகொண்டாள். ஆனால் அது இன்னதென்று புலப்படவில்லை. தர்க்காள் வருமுன் இராணி தங்கம்மாளைத் தான் அழைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்குச் செல்ல இரகசியக்கதவைத் திறந்தபோது, கோகிலம் ஓடிப்போய் இராணியின் அறையிலிருந்த உடுப்பு அலமாரியில் நுழைந்து கதவை மூடிக்கொண்டாள். பிறகு தர்க்கான் வந்ததும், அவள் தங்ககம்மாளைத் தூக்கிச் சென்றதும், பிறகு டாக்டர் வந்தபின் நடந்த இராணியின் சதியாலோசனைகளும் யாவும் கேட்டாள். இராணி சென்ற பிறகு கோகிலம் இப்போது நாம் எப்படி இந்த அந்தச் செய்கைகளைத் தடுக்கலாகும் என்று சற்றுநேரம் சிந்தித்துத் தனக்குள் ஒரு தீர்மானம் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு இராணி யச்சமயம் வழக்கமாயிருக்கும் அறைக்குச் சென்றாள். அங்கு இராணி யில்லை. காப்டென் தினகரன் மட்டும் முகவாட்டத்தோடு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு திரும்பிவிட முயன்றாள். அவள் நோக்கத்தை கண்ட தினகரன்,

"ஆ! கன்னிகையே, என்னைக்காணவும் உனக்கு வெறுப்பா யிருக்கிறதோ. நான் அவ்வளவு கெட்டவனாய்விட்டேனோ?" என்றான்.

கோகிலம் :—"இல்லை யில்லை. அப்படியல்ல" என்று கூறிக்கொண்டே அவன் அருகிற்சென்று "இப்போது வந்த சமாசாரம் தெரியுமோ?" என்றாள்.

தினகரன் :—ஆம் தெரியும், அரியநாயகி யகப்படவில்லையாம். அதைக் கேட்டதே இராணி நாலாதிக்குகளுக்கும் ஆட்களை யனுப்பி யிருக்கிறாள்.

கோகிலம் :—இராணி எப்படியாயினும் அரியநாயகியை யுனக்கு மணம் புரிவித்தே தீருவதென்று பிரதிக்கினை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். நான் காதால் சற்று முன்பு கேட்டேன்.

தினகரன் :—"அடடா இதென்ன அந்தம். நான் தப்புவதற்கு ஒருவழி தான் இருக்கிறது. அதாவது சொல்லாமல் எங்காவது போய் மறைந்திருந்து இக்குழப்பங்களெல்லாம் ஒழிந்தபின் தலைகாட்ட வேண்டும். ஆ! இராணி மட்டும் என் மனப்பிரியப்படி மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு விட்டுவிட்டால்......"

கோகிலம் :—அப்போது அரியநாயகியை மணம் புரிந்து கொள்ள மாட்டாயோ? அவள் மிக்க வனப்புடையவளாயிற்றே.

தினகரன் :—அரியநாயகி வனப்புடையவளே யென்பதிற் றடையில்லை. ஆனால் என் மன விருப்பத்திற்குப் பொருந்தியமாதிரி யல்ல. மேலும் அவளை விட அதிக காலமாய் நான் அறிந்திருக்கும் ஒரு கன்னிகையின்மேல் என் விருப்பம் உறுதியாய் நிலைத்து விட்டிருக்கிறது. இப்போது என் மனதிலிருந்த பெரிய இரகசியத்தை யுன்னிடம் கூறிவிட்டேன். ஆனால் அவள் யாரென்பதை யிப்போது கூறலாகாது. இன்னம் அதற்கு வேளை வரவில்லை.......

கோகிலம் :—அல்லது என்னிடம் கூறப் பிரியமில்லையோ?

தினகரன் :—"ஆ! தவறாய் எண்ணிவிட்டாய், அடடா, உன் மனதிற் படவில்லையா. வேறு யாருமல்ல. நான் என் அன்பு முழுமையும் நாட்டி யிருப்பது உன்மேல்தான்" என்றான்.

இதைக்கேட்ட கோகிலம் உள்ளம் பூரித்தாள். ஏனெனில் அவன் மேல் அவள் காதல்கொண்டிருந்தாள். இருவருக்கும் பரஸ்பர அன்பிருக்கிறதென்று வெளியானதே தினகரன்,

"ஆ! எந்தத் தெய்வமாவது என்னை யிந்த இக்கட்டினின்றும் மீட்டுவிட்டால்" என்றான்.

கோகிலம்:—"அப்படியே நடக்கும். அதற்குவழி யிருக்கிறது. விபரம் இப்போது கூறச்சமயமல்ல. ஆனால் உனக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக ஒரு சங்கதிமட்டும் கூறுகிறேன். உன்மேல்கொண்ட காதலால் நீ அரியநாயகியை மணக்காதபடிசெய்ய நானே அவளையிங்கிருந்து தப்பிப்போய்விடும்படி உதவி செய்தேன். இப்போது நடக்க வேண்டியதில் நீ யெனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும். இரவு பத்து மணிக்கும் பதினொரு மணிக்கு மிடையில் நீ ஆயுதசாலையில் என்னைச் சந்திக்க வேண்டும்," என்றாள்.

தினகரன் அவ்வாறே யொப்புக் கொண்டபின் கோகிலம் வெளிச் சென்றாள்.

23-வது அத்தியாயம்.

இரவு மணி சுமார் ஒன்பதரை யிருக்கும். இராணி போஜனம் முடித்துக் கொண்டபின் தன் படுக்கை யறைக்குச் சென்று, ஒரு பெட்டியிலிருந்த ஒரு சாவியை யெடுத்து, அடுத்த அறையிலிருந்த இரகசிய அறையினருகில் கதவிற்கருகில், டாக்டருக்குக் காட்டிய விடத்தில் வைத்து விட்டுத் தன் மஞ்சத்தில் சயனித்துக் கொண்டாள்.

பிறகு கால்மணி நேரங்கழித்து கோகிலம் கையில் ஒரு தீபத்தோடு மெதுவாய் அங்கு வந்து அந்தத் திறவுகோலை யெடுத்துக்கொண்டு இராணிக்குச் சந்தடி கேட்கப் போகிறதென்று அச்சத்தோடு மெதுவாய்ப் படிகளில் ஏறிச்சென்றாள். அங்கு அத்தகைய சுழல்படிக ளிருப்பது மட்டும் கோகிலத்திற்குத் தெரியுமேயன்றி, அது எங்கு செல்கிறது என்று தெரியாது. அதில் ஏறிச் சென்றபோது, அம் மார்க்கம் ஒரு கோபுரத்திற்குள் ஏறிச் செல்கின்றதென்று தெரிந்தது. முதலிலிருந்தே மேலிருக்கும் ஸ்தலம் சிறைச்சாலையா யுபயோகப்படுவதற்கென்றே உத்தேசிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவள் மனதிற்குப் புலப்பட்டது.

கோகிலம் உச்சிக்குச் சென்றதே அங்கிருக்கும் காட்சியைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். அதாவது அங்கு கூடம்போன்ற விடத்தில் இரண்டு அறைகள் இருந்தன. அவ்வறைகளின் கதவுகளுக் கிடையில் பூரண கவசமணிந்த ஒரு வீரன்கையில் ஒரு பெரிய கண்டகோடரி வைத்துக்கொண்டு நிற்கிறான். அவன் இடுப்பில் அகன்று நீண்ட ஒரு வாளாயுதம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கோகிலம் அவ்வுருவத்தைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டுத் திகிலடைந்தாளேனும், அவ்வுருவம் சற்றும் அசையாது நிற்பதையறிந்து, ஒகோ, இதுகவசமணியப்பட்ட ஒரு சிலாவுருவமென்று அறிந்து தைரியத்தோடு முன் சென்றாள்.

(தொடரும்.)

ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

காளயுக்திஸு பங்குனிமீ சாலிவாகன 1840-கலியுகாதி 5019,
பசலி 1327-28—கோல்லம் 1093-94,
இங்கிலீஷ் 1919-ம்ஸு மார்ச்சுமீ—எப்ரல்மீ

பங்குனிமீ	மார்ச்சுமீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
						மரணயோகம்
1	14	வெ	திர-33-55	ஆயி-3-49	மர-60	மரணயோகம்
2	15	ச	ச-35-31	மக-6-11	சித்-6 மர	தனியநாள்
3	16	ஞா	○-58-15	பூர-9-51	சி-10 அமி	7-க்குள் மீனம் விவாகம்
4	17	தி	பிர-40-49	உத்-14-33	சித்த-60	சீமந்தம்
5	18	செ	து-46-31	அஸ்-19-55	சித்த-60	கரிநாள்
6	19	பு	தி-51-37	சித்-26-29	சித்த-60	தென்னை கமுகுநட
7	20	வி	ச-56-39	சுவா-32-49	அ-33 சித்	வஸ்திரதாரணம்
8	21	வெ	பஞ்-60-0	விசா-39-5	சித்த-60	பசுக்களை வாங்க
9	22	ச	பஞ்-1-47	அனு-44-51	சித்த-60	வித்யாப்பியாசம்
10	23	ஞா	சஷ்-5-59	கேட்-19-48	மர-50 அ	கடன்விமோசனம்செய்ய
11	24	தி	சப்-9-9	மூல-52-3	சித்த-60	
12	25	செ	அ-11-11	பூரா-56-20	சித்த-60	
13	26	பு	நவ-11-53	உத்-56-42	அமி-57 சி	
14	27	வி	தச-11-8	திரு-57-49	சித்த-60	
15	28	வெ	ஏ-9-38	அவி-56-59	சித்த-60	
16	29	ச	துவா-8-5	சதை-54-58	மர-60	
17	30	ஞா	திர-3-4	சது-55-19	சித்-55 அ	
18	31	தி	●அ-53-1	உத்-48-50	சித்த-60	
19	1	செ	பிர-47-29	ரேவ-45-4	சித்த-60	
20	2	பு	து-41-28	அசு-41-5	சித்த-60	
21	3	வி	தி-35-29	பர-36-51	சித்த-60	
22	4	வெ	ச-29-35	* கார்-32-57	சித்த-60	கிருத்திகை விரதம்
23	5	ச	பஞ்-24-8	ரோக-29-24	அ-30 சித்	கரிநாள்
24	6	ஞா	சஷ்-18-9	மிரு-26-23	சித்த-60	அமாவாசை, தர்ப்பணம்,
25	7	தி	சப்-15-29	திரு-24-22	சித்-24 அ	உதயம் கிருஷிசெய்ய
26	8	செ	அ-11-40	புன-22-45	சித்த-60	பொன்னுருக்க; மழை
27	9	பு	நவ-9-23	பூச-22-25	சித்த-60	பசுக்களைவாங்க
28	10	வி	தச-8-15	ஆயி-28-16	சித்-23 மர	ஓமாரம்பம் செய்ய
29	11	வெ	ஏகா-8-26	மக-25-24	சித்-25-சி	புதுதானியம் புசிக்க
30	12	ச	து-10-3	பூர-28-46	சித்-29 மர	தானியம்வீட்டில்சேர்க்க
31	13	ஞா	திர-12-40	திர-12-40	அமிர்-60	ஞானயில் நிலைவச்ச
1	14	தி	சித்திரை தமிழ் வருஷப்பிறப்பு.			

(1919 இ ஏப்ரல்மீ)

ரா-பு செசு		கே	குரு
	9-மே-சுக் 23-மே-செ		சனி
	ராகு		

Printed and Published by N. Munisami Mudaliar, at the "Ananda Bodhini" Press, 15, Venkatesa Maistry, Street, Madras.